

Lord Raffles

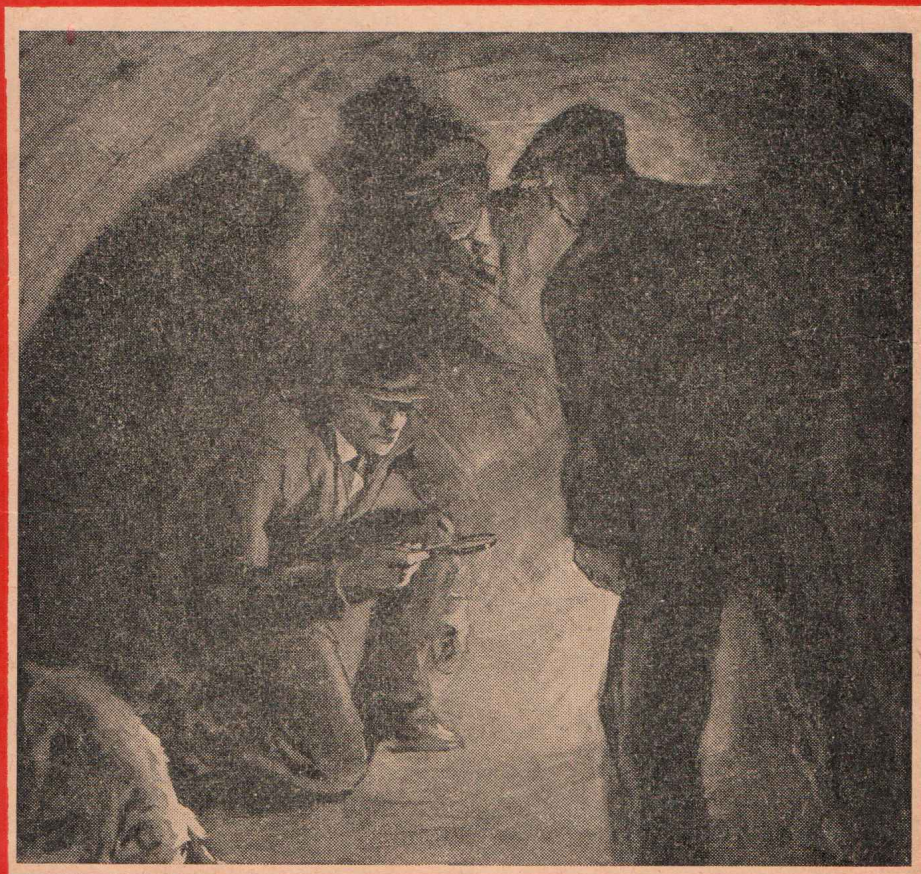
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONDERGRONDSE TUNNEL

N° 2476

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De ondergrondse tunnel

HOOFDSTUK I

EEN NEDERLANDSE RELATIE

New York verkeerde in een vreugde-roes. De gehele stad, van Bronx tot de uiterste punt van Long Island, was verheugd en overal zag men blijde gezichten, want een gevaarlijke bende misdadigers, die duizenden leden telde, onder wie velen tot de hoogste kringen der maatschappij bleken te hebben behoord en gedurende vele maanden de bevolking had geterroriseerd, was opgerold.

Het was een bende, die zich zelf de Bende van het Kwade Oog noemde en het had lange tijd dreigbrieven geregend aan miljonairs en welgestelde zakenlieden, en de moorden en aansla-

gen waren tot een angstwekkend aantal gestegen.

Er waren een groot aantal bendeleiden in handen gevallen van de politie, die allen aan een streng verhoor had onderworpen, dat echter weinig resultaat had opgeleverd, want het bleek dat er in de bende een tucht en een gehoorzaamheid heerste, welke men in een leger niet beter had kunnen wensen.

Verraad werd met de dood gestraft, maar nog nooit had iemand er aan gedacht verraad te plegen.

En dit niet alleen uit vrees voor de gevolgen, die evenmin zouden uitblijven

als de dood zelf, maar hoofdzakelijk, omdat er weinig te verraden viel.

Het kwam aan het licht, dat de benedeleden in de meeste gevallen geheel uit eigen initiatief optraden, gehoorzamen aan een geheim bevel, uitgevaardigd uit een hoofdkwartier dat niemand kende.

Er was een mysterieus brandpunt, waarvan alle stralen bleken uit te gaan en het was zeker: er moest aan het hoofd van deze bende een man staan, wiens macht en kennis ongehoord groot waren.

Maar wie die man was, niemand wist het, noch de lagere benedeleden, noch de luitenants, die onder het onmiddellijk bevel van de Moloch stonden, aldus luidde de naam van het onzichtbare hoofd, kenden zijn ware naam of hadden hem ooit gezien.

Geruime tijd waren de pogingen van de politie om deze bende onschadelijk te maken, vruchteloos geweest.

Zij tastte als het ware in het duister en voelde zich door spionnen omringd, tot in haar eigen gelederen.

Men begon reeds te wanhopen en te vrezen dat New York aan een volslagen anarchie ten prooi zou vallen, toen plotseling een persoon ten tonele verscheen die onmiddellijk de algehele opmerkzaamheid op zich vestigde, ofschoon hij minstens even onbekend was als de Moloch zelf.

Die man was de Londense gentleman inbreker, John Raffles.

Men zou denken, dat Raffles zeker wel de laatst aangewezen persoon zou zijn om in dergelijk geval, de politie bij te staan, maar hij werd door verschillende beweegredenen gedreven, welke de politie overigens niet kende.

Raffles was het, die ontdekte dat de aanvoerder van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een wijvertakte Engelse bond van misdadigers, zich naar New York had begeven, in verband met de voorvallen die daar plaats grepen.

Die aanvoerder heette Dr. Cox, hij was nog niet lang geleden tot leider gekozen en sedertdien de doodsvijand van de Grote Onbekende, zoals Raffles, alias Lord Edward Lister veelal werd

genoemd.

Nauwelijks had Raffles de overtocht naar de Verenigde Staten volbracht in zijn wonderlijke vliegmaschine, de Duivel der Lucht, of dadelijk begonnen de kansen te keren, en de bende ging een kwade tijd tegemoet.

Het hoogtepunt van haar ongebreidelde stoutmoedigheid werd bereikt, toen zij aan een der miljonairs van New York, Peter Vandyke, algemeen bekend onder de naam van de staalkoning, de eis stelde het ongehoorde bedrag van vijf miljoen dollar aan de bende af te staan, in ruil van zijn leven en dat van zijn enige dochter Juliet.

In verband hiermede volgde een reeks avonturen, die voor John Raffles alle aantrekkelijkheid van het nieuwe en onverwachte hadden, en die zeker de fantasie van de meest begaafde romanschrijver nog verre overtroffen.

Het werd een strijd op leven en dood tussen de Moloch en zijn trawanten door Dr. Cox gesteund aan de ene kant, en John Raffles, bijgestaan door zijn vriend Charles Brand en zijn reusachtige oersterke chauffeur James Henderson aan de andere zijde.

Veelvuldig waren de listen en lagen, welke de vijanden spanden, menigmaal liep Raffles gevaar voor zijn leven, maar het slot van de geschiedenis, was, dat de politie er geleidelijk in slaagde, een groot aantal leden van de bende achter slot en grendel te krijgen, terwijl er een paar dozijn bij hevige gevechten het leven lieten.

Het glanspunt was wel geweest de arrestatie van zestien personen, die de luitenants van de Moloch bleken te zijn, benevens Dr. Cox, in een geheimzinnig huis, dat Raffles de politie op het goede spoor had gebracht.

Oorspronkelijk waren er een-en-twintig van deze luitenants geweest, maar twee waren er reeds bij vroegere gelegenheden gearresteerd. Van de negentien anderen hadden er drie weten te ontsnappen en van de zestien gearresteerden waren er bij het korte vuurgevecht, dat in de grote kamer plaats had, waar de bandieten vergaderden, vier zwaar en drie licht gewond.

De vreugde van de politie en van geheel New York was dus groot, maar zij zou pas volkomen geweest zijn, als men ook de Moloch zelf in handen had kunnen krijgen.

Deze was echter op het laatste ogenblik op mysterieuze wijze verdwenen, alsof hij in de lucht was opgelost.

Bij een nauwkeurig onderzoek van de kamer, waar de negentien luitnants vergaderd hadden, bleek dat hij zich bij deze besprekingen steeds placht op te houden in een door een zijden scherm afgesloten hoek van het vertrek.

Hij was op die voor de bende zo noodlottige nacht door een valluik verdwenen en Raffles, die het scherm stuk gesneden had, had niets anders gezien dan zijn hoofd, door een kap van zwart gaas geheel omhuld.

Men had later het valluik met geweld moeten openbreken en toen werd er een gang ontdekt, die op een tiental meters van het alleenstaande huis versperd bleek te zijn door een instorting, welke de Moloch veroorzaakt had door middel van een dynamietpatroon.

Na een paar dagen, toen het puin was opgeruimd, bleek de gang in verbinding te staan met een brede riooltunnel, die rechtstreeks op de Hudson uitliep.

Deze tunnel was afgesloten door een eenvoudig hek, dat met een valse sleutel al heel gemakkelijk geopend kon worden.

Men maakte hieruit de gevolgtrekking dat de Moloch waarschijnlijk steeds met een roeiboort of een motorboot kwam, snel het hek opende om door middel van een lift zijn plaats achter het ondoorzichtbare scherm in te nemen.

Ondanks het feit, dat de ruggegraat van de bende niet was aangetast, omdat de intellectuele leider nog op vrije voeten liep, was de vreugde toch algemeen groot.

De luitnants, die optraden als schakel tussen de leider en de mindere goden van de bende waren allen onschadelijk gemaakt en het zou zeker niet zo gemakkelijk vallen, hen te vervangen.

Onder de gearresteerden waren mannen, van wie men alles eerder zou hebben verwacht, dan dat ze tot zulk een

misdadig genootschap konden behoren; twee geneesheren, een ingenieur, een inspecteur van politie, een bankier, en meer personen van goede stand.

De overigen waren zakenlieden, inspecteurs van verzekeringsbanken, winkeliers, een oberkelner, die negen talen vloeiend bleek te spreken, een eigenaar van een dagblad, postbeambten en meer van dat slag.

Het duurde vrij lang, eer men voldoende bewijzen tegen deze misdadigers bijeen kon brengen, maar toen begon ook een proces, dat enigen hunner met de elektrische stoel en de rest voor hun leven met het tuchthuis deed kennis maken.

Maar zover waren de gebeurtenissen nog niet gevorderd, toen in een aantal kranten het bericht verscheen, dat Peter Vandyke een groot feest zou geven uit dankbaarheid, dat de stad van zulk een grote plaag bevrijd was, en hij zelf naar alle waarschijnlijkheid voortaan ongestoord zijn zaken zou kunnen behartigen.

Nu de bende zulk een geduchte klap had gekregen, nu Dr. Cox opnieuw gearresteerd was, nadat hij er in geslaagd was, met de hulp van een medeplichtige uit de gevangenis te ontsnappen, nam het aantal misdaden eensklaps aanzienlijk af, en men hoopte en dacht, dat de dagen van de Bende van het Kwade Oog nu inderdaad geteld waren.

De schrik zou er nu wel zo inzitten, dat de Moloch het niet zou wagen, zijn misdadige praktijken te hervatten.

Miss Juliet Vandyke had, geassisteerd door haar verloofde Theodor Flannagan, een inspecteur van politie, die ook al een poos door de bende door een verwonding was uitgeschakeld, een groot aantal uitnodigingen verzonden aan vrienden en zakenrelaties, ongeveer een drie honderd in aantal.

Zoals het in Amerika gebruikelijk is werd de lijst van alle genodigden in extenso afgedrukt in een paar bladen, zelfs met enige foto's.

Onder de invité's behoorde ook de Nederlandse directeur van het concern Intermetal Willem van den Heuvel, die sedert een paar dagen in New York ver-

toefde, om daar inkopen te doen.

Hij was in de Club van Peter Vandyke aan deze voorgesteld, en diens Hollandse afkomst was een gereede aanleiding voor beide mannen om een levendig gesprek over het kleine, lage land aan de zee te voeren.

Ofschoon Willem van den Heuvel zo jong niet meer was, wist hij nog zeer onderhoudend over zijn land te praten en daarvan vele belangwekkende bijzonder-

heden vooral van de laatste tijd te vertellen, waarin Vandyke groot belang bleek te stellen.

Spoedig waren er zakenrelaties aangeknoopt, de Nederlandse firmant werd tot een bezoek uitgenodigd, en behoorde aldra tot de gaarne geziene gasten.

Zo naderde de avond van het feest, waarnaar velen verlangend hadden uitgezien.

HOOFDSTUK II

LEVENDE BEELDEN

Zoals het de geregelde lezer van deze serie vertellingen bekend zal zijn, bewoonde Peter Vandyke aan River Side Drive een fraai groot huis, waarin zijn enig kind, de lieftallige Juliet bijna een gehele vleugel tot haar beschikking had, waar zij haar eigen kennissen en vriendinnen kon ontvangen en waarvan zij de kamers kon bereiken, zonder van de grote, monumentale voordeur gebruik te maken, waardoor zij de vertrekken van haar vader had moeten passeren.

Op de eerste verdieping van de linker-vleugel van het huis bevonden zich de feestzalen, drie grote ineenlopende vertrekken, die slechts voor dergelijke buitengewone gelegenheden werden gebruikt.

Reeds om half negen in de avond begonnen de gasten toe te stromen, wier wagens gedeeltelijk in de grote garage werden ondergebracht en de overige op een groot terrein achter de moestuin werden geparkeerd.

Langzamerhand vulden zich de zalen met een menigte vrolijke gasten.

Miss Juliet nam aan de zijde van haar vader, bijgestaan door haar verloofde, de honneurs waar, en zag er waarlijk uit om te stelen in haarivoorkleurige zijden avondjurk.

Zij drukte haar persoonlijke vriendinnetjes de hand op zijn Amerikaans uitroepend: Hello, glad to have you, en had voor iedereen een vriendelijk glimlachje over.

Reeds liet het orkest op een estrade achter palmen, vrolijke wijsjes en jazzmuziek horen, en hier en daar zag men reeds paartjes dansen.

Het duurde niet lang of alle gasten waren gearriveerd, waaronder uit voor-

zorg ook een aantal detectives, die zich zo goed zij konden bewogen in hun rokcostuum, hetgeen velen hunner niet al te gemakkelijk afging.

In een kleine zijzaal namen de ouden plaats aan een aantal speeltafeltjes, om zich daar bezig te houden met dammen, schaken, of het in Amerika zo veel beoefende pokerspel.

Als een van de laatste gasten kwam Willem Van den Heuvel binnen, een deftig man, met een witte baard, kort geknipt hoofdhaar, en een militaire kniel.

Hij was vergezeld door zijn secretaris, een jongmens met een interessant bleek gelaat, waarin twee verstandige blauwe ogen schitterden.

Zodra zij de balzaal waren binnengetreden wendde Van den Heuvel zich tot zijn secretaris en zei op zachte toon:

— Als je nu en dan een dansje wilt maken, laat het dan vooral niet voor mij, wat ik je verzoeken mag.

— Nu, ik heb wel lust in een kleine foxtrot of iets van die aard, gaf deze lachend te kennen, en was het volgende ogenblik onder de dansenden verdwenen.

Van den Heuvel zag hoe hij een jong meisje ten dans vroeg, dat er werkelijk allerliefst uitzag, en volgde het paar enige tijd met de ogen, en mompelde voor zich heen:

— Charles is het dansen waarlijk nog niet verleerd, zoals hij met dat jonge ding op de tonen van de muziek ronddraait, is het een lust voor de ogen. Maar kijk nu eens die harkerige sijnjeur daarginds met dat bolle, bleke gezicht, zijn fletse ogen, zijn ver van het hoofd staande oren, en zijn uitdrukking van een melancholiek schaap.

De danser, op wie deze vernietigende critiek werd uitgeoefend, was een nog jonge man van een jaar of dertig, met een beetje onnozel gezicht, waarin een mond, die eeuwigdurend glimlachte, een wasachtige, ongezonde huidskleur en zo goed als geen wenkbrauwen, iets hetwelk er niet toe bijdroeg, zijn uiterlijk te verbeteren.

— O, ik herken hem al, mompelde Van den Heuvel voor zich heen. Het is die half-gare neef van mijn gastheer, Donald Finn. Wel, als ik ooit een volkomen gemis aan geest en verstand op een menselijk gelaat heb ontdekt, dan is het op het zijne. Maar daar komt Brand al weer aan, zou hij er al genoeg van hebben?

Inderdaad keerde de jongeman weer naar Van den Heuvel terug en zei op zachte toon:

— Ik moet even met je praten, Edward.

— Tot je dienst, amice. Ik maak je mijn compliment over je partner. Wie was zij?

— Ik geloof een zekere Miss Boston verre familie van onze vriend Vandijke. Zij danst voortreffelijk.

De twee gasten richtten hun schreden naar een zijzaal, waar enige rustbanken stonden, en die met drie tot aan de vloer reikende ramen uitkwam op een terras, vanwaar men de gehele achtertuin kon overzien.

Het was er heerlijk koel, en er bevonden zich slechts enkele gasten.

Van den Heuvel en zijn secretaris gingen bij een der gesloten glasdeuren staan, zodat zij geen gevaar behoeften te lopen, dat men hen zou kunnen verstaan.

De jongeman begon op zachte toon:

— Weet je waarover ik mij verwonder, Edward?

— Over de grote weelde hier in huis?

— O, neen, dat niet zozeer, ik ken de pronkzucht van de Amerikanen, en ik verwonder mij opnieuw over de onnavolgbare wijze, waarop jij, weer je nieuwe rol speelt, van Nederlands staalhandelaar. Ik heb je horen praten over Nederland, alsof je er geboren en getogen was.

— Ik ben er vaak geweest, antwoordde Van den Heuvel, die niemand anders was dan de Grote Onbekende, alias John Raffles, alias Lord Edward Lister. Dat land heeft mij steeds bijzonder aange trokken en ik heb mij altijd levendig voor zijn geschiedenis, zijn kunstvoortbrengselen, en zijn waterwerken geïnteresseerd.

— Is het daaraan toe te schrijven, dat je zelfs de taal van dat land voldoende spreekt, om je door iedere Nederlander uitstekend te doen begrijpen?

— Dat is best mogelijk. Ik ben van oordeel, dat men een land pas dan goed kan bestuderen, als men er de taal van kent.

— Je moet mij toch eens vertellen, waarom je juist de rol van Willem Van den Heuvel op je hebt genomen.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Ik had geen bepaalde voorkeur. Ik wilde slechts als gast in het huis van Vandyke ontvangen worden, en deze vermomming leek mij wel het beste.

— Waartoe dit alles eigenlijk?

— Om een oogje in het zeil te houden.

— Nu nog? vroeg Charles Brand, de trouwe vriend van de gentleman-inbreker, verrast.

— Ja, zeker nu nog, amice, antwoordde Raffles ernstig.

— Geloof je dan, dat er nog gevaar van de zijde der bende van Het Kwade Oog dreigt?

— Absoluut. Het kwaad is nog niet tot de wortel uitgeroeid, de haard van de ziekte is niet gevonden, het gezwel is niet volkomen uitgesneden, want de Moloch is niet gevat, en kan zijn geheimzinnig bedrijf voortzetten.

— Maar al zijn luitenants, op drie na zijn immers gearresteerd, zei Brand verbaasd.

— Al waren de andere drie ook nog gevat, dan zou dat voor mij nog niet voldoende zijn. Het kan een paar dagen, het kan misschien een maand duren, maar vroeg of laat zal de leider een nieuwe staf van medewerkers om zich heen hebben gegroeped. Hij zal de

bekwaamsten, de schrandersten onder de benedeleden na een korte proeftijd eenvoudig tot luitenant promoveren.

— Maar intussen zal de hele bende nu toch gedeseorganiseerd zijn, meende Brand.

— Dat is zo, Charles, maar de leiding is onaangetast; het is als met de duizendkoppige draak, die pas sterft als men hem in het hart treft.

— Je verwacht dus nieuwe misdaden?

— Ik zal in ieder geval niet naar Londen teruggaan voor ik volkomen zekerheid heb, dat inderdaad aan het bestaan van de bende onherroepelijk een einde is gekomen. Zolang ik dat niet zeker weet, zolang zal ik blijven strijden tegen de Moloch.

Hij zweeg enige ogenblikken, beet op zijn lippen en vervolgde:

— Wij tasten nu nog in het duister, maar ik heb mij zelf vast voorgenomen die onderaardse gang nog eens grondig te onderzoeken, waarbij ik Busto, mijn brave terrier zal meenemen. Busto heeft zoals elke hond een buitengewoon scherp reukorgaan, en misschien slaagt hij er wel in, een spoor te vinden. Maar laten wij nu weer naar binnen gaan, ik geloof, dat zij aan de charades beginnen.

Toen zij binnen kwamen, verdrongen zich de gasten reeds in de kleine toneelzaal, welke zich naast de balzaal bevond, en waar juist voor het eerst het scherm opging.

De twee vrienden begaven zich naar de kleine zaal en vonden nog juist een staanplaats, daar alle stoelen reeds bezet waren.

Zij konden van hun plaats het kleine toneel goed overzien, waar de eerste groep levende beelden stond opgesteld, beschenen door bengaal licht.

« Diana op de jacht ».

De groep stond een paar minuten dood stil, het scherm ging weer dicht, en een algemeen applaus weerklonk.

Nogmaals ging het gordijn opzij, ten einde de deelnemers gelegenheid te schenken, voor het applaus te danken.

— Wel aardig, zei Raffles tot Brand, maar het is nogal ouderwets.

— Wat wil je dan? vroeg de jongeman lachend; op dit gebied is weinig

nieuws te brengen, Edward. Je bent te veel eisend, zei Brand half lachend, half boos, juist toen het scherm voor de tweede maal opging en een nieuwe groep zichtbaar werd.

Ditmaal was het een groep naar een schilderij van de beroemde Franse schilder Fragonard en de jongedames en heren zagen er werkelijk bekoorlijk uit in hun summier gewaad, van herders en herderinnetjes.

Ook zij oogstten veel toejuichingen, maar Raffles haalde de schouders op en mopperde:

— Amerikanen moesten geen Bergettes van Fragonard willen voorstellen zij missen er de nodige gratie, en subtiele bevalligheid voor.

— Ik luister niet meer naar je, Edward, zei Brand, gepikeerd, je zoudt mijn gehele avond bederven. Ik vind die jongelui charmant, en er is maar een ding dat mij spijt, namelijk dat ik niet kan mee doen.

Raffles gaf geen antwoord maar hield zijn oog gevestigd op Mr. Vandyke, die in een hoek van het zaaltje stond en in een zacht gefluisterd gesprek gewikkeld was met de verloofde van zijn dochter, de inspecteur van politie Theodor Flannagan.

De jonge man was nog ietwat bleek als gevolg van de verwondingen, welke de bandieten hem hadden toegebracht, en op dit ogenblik lag er een ernstige uitdrukking op zijn gelaat.

Ook de trekken van de staalkoning vertoonden een zorgelijke expressie.

— Waar zouden zij het wel over hebben? vroeg Raffles op gedempte toon, terwijl hij zich tot Brand wendde.

— Wie bedoel je? vroeg Brand, ik heb alleen naar de levende beelden gekeken.

— Ik sprak over Vandyke en inspecteur Flannagan, zei Raffles. Zij staan daar in die hoek, en hebben volstrekt geen oog voor het toneel. Ik ben er bijna zeker van, dat er weer iets ernstigs is voorgevallen, misschien wel, dat de bende weer van zich heeft laten horen.

— Ik geloof dat je overal spoken ziet Edward, zei Brand hoofdschuddend.

— Misschien hebben zij het over het

aanstaande huwelijk van Miss Juliet, en dat is gewichtig genoeg om er een ernstig gezicht bij te zetten.

— Een ernstig gezicht, toegegeven, maar niet het gezicht van een doodbidder, zo ziet de aanstaande bruidegom Flannagan er op dit moment uit.

Brand wendde zijn blik even naar de twee aangeduide heren, en lachte zacht voor zich heen.

— Ik wil graag alles geloven, Edward, zei hij op zachte toon, maar niet dat de staalkoning en zijn aanstaande schoonzoon op dit ogenblik in gesprek zijn over de Bende van Het Kwade Oog. Die is dood en begraven, daarvan ben ik vast van overtuigd.

— Ik hoop het, Charles, zei Raffles op een toon welke Brand onwillekeurig deed opzien.

HOOFDSTUK III

HET BRIEFJE

Na enige tijd werd het laatste tafereel vertoond, en de gasten gingen naar de balzaal terug om het afgebroken dansvermaak te hervatten.

Raffles liep direct naar Inspecteur Flannagan die op zijn beurt de balzaal wilde binnentreden, nam hem onder de arm, en vroeg op zachte maar dringende toon:

— Alles is toch oké met mijn vriend Vandyke hoop ik? Zijn gelaatsuitdrukking stond mij niet aan, toen hij met u stond te praten.

Flannagan scheen een ogenblik te aarzelen, keek de heer Van den Heuvel met zijn indrukwekkende witte baard even onderzoekend aan, en antwoordde toen met gedempte stem:

— Ik kan het u wel zeggen, maar ik moet u verzoeken er althans vannacht over te zwijgen. Morgen zal het toch wel wereldkundig worden; mijn aanstaande schoonvader heeft zoëven weer een geheimzinnige missive ontvangen, van die vervloekte bende, waarvan wij zo vurig hoopten, dat zij uitgeroeid was.

— In welke vorm kwam die waarschuwing, als ik vragen mag.

— In de vorm van een briefje, hetwelk Mr. Vandyke op zijn schrijftafel vond, en dat ondertekend was met het bekende symbool van de bende, een wijdgeopend oog met een starende uitdrukking. Het briefje lag op de vloielegger, en werd door een glazen presse-papier op zijn plaats gehouden.

— Maar dan zouden er dus toch nog handlangers van de bandieten onder het personeel moeten zijn, zei Raffles, ik meende, dat men ze allen gearresteerd had.

Flannagan haalde de schouders op.

— De man die het briefje daar heeft gedeponneerd, behoeft niet noodzakelijk onder het personeel te worden gezocht, zei hij. Mr. Vandyke vond het nog geen half uur geleden, toen hij zich even naar zijn werkkamer had begeven. Het huis was toen al vol gasten, en al zijn zij allen ter goeder naam en faam bekend, dat was de helft van onze arrestanten ook, voor wij tot de ontdekking kwamen dat zij leden van de bende waren. Ik behoeft u niet te zeggen, dat er onder hen personen waren, die ik zelf herhaaldelijk de hand heb gedrukt, en die in de beste kringen plachten te verkeren.

— De man van het briefje zou dus onder de gasten moeten worden gezocht ging Raffles voort.

— Ik weet het niet, mijnheer Van den Heuvel. Ik weet het niet, antwoordde de jonge inspecteur met een gebaar van wanhoop.

— Waren alle vensters van het vertrek gesloten?

— Gesloten en met luiken er voor.

— En de deuren?

— De tussendeur, die naar de rookkamer leidt, was niet alleen op slot, maar de twee knippen ook. De deur van de gang echter was alleen op slot gedraaid.

— Dan moet de man die het briefje neerlegde dus een valse sleutel hebben gehad? veronderstelde Raffles.

— Een valse sleutel of een looper, antwoordde Flannagan.

— En gij hebt tegen niemand verdenking?

— Ik verdenk tegenwoordig iedereen riep Flannagan verbitterd uit, ik zou in

staat zijn het hele gezelschap te verdenken.

— Mij ook? vroeg de gewaande Nederlander lachend.

— U ook, mijnheer Van den Heuvel, antwoordde de inspecteur kortaf, ik vind het beroerd, om het te moeten zeggen, maar ik durf zelfs mijn beste vrienden niet meer te vertrouwen.

De beide mannen waren onder het spreken de balzaal binnengetreden en dadelijk werd Flannagan door Miss Juliet in beslag genomen.

Raffles bleef een ogenblik in gedachten staan, en nam toen zijn plaats in de hoek weer in om naar het dansen te kijken.

Brand zwierde reeds weer met Miss Boston door de zaal, en het duurde enige tijd voor de jongeman zich weer bij hem voegde.

— Wat kijk je ernstig, Edward, zei hij op vragende toon, toen hij naast zijn vriend stond.

— Ik zal je zeggen waarom, Charles. Je beweerde zoëven dat ik spoken zag in verband met het voortbestaan van de bende van het Kwade Oog. Je beweerde dat die bende nu wel geheel zou zijn uitgeroeid. Welnu, terwijl jij aan het flirten was met Miss Boston, heeft Mr. Vandyke een nieuwe waar-schuwing gekregen.

Brand deed verschrikt een stap achteruit en keek Raffles met wijdgeopende ogen aan.

— Dus toch, stamelde hij, zal er dan nooit een einde aan komen?

— Wie vertelde het je? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Flannagan, antwoordde Raffles. Ik wil het er niet in wrijven, maar ik zou je toch wel even willen doen opmerken, dat het gesprek tussen hem en zijn aanstaande schoonvader toch wel over iets anders liep dan over de datum van zijn huwelijk.

— Je hebt gelijk, Edward, zei Brand; je bent een beter gelaatkundige dan ik, dat is voor de zoveelste maal gebleken.

Terwijl de twee vrienden op zachte toon hun gesprek voortzetten, bereikte de feestvreugde haar toppunt; niemand in de zaal, ook Miss Juliet niet, had

er het flauwste vermoeden van dat er in dit huis zoëven weer een geheimzinnige boodschap van de gevreesde bende was bezorgd.

Het was ongeveer half één in de nacht toen het bal opnieuw werd onderbroken, ditmaal voor het souper, dat in een zijzaal in dezelfde vleugel was aangericht.

De gasten zaten verspreid aan een stuk of twintig tafels met het fijnste damast bedekt, en buigend onder de vracht van zilveren serviezen en prachtig kristal.

Raffles en Brand hadden een plaats gekregen aan de tafel, waaraan ook de gastheer, zijn dochter, Flannagan en de neef van de staalkoning, Donald Finn, gezeten waren.

Men zat nog geen vijf minuten, of een der gasten roerde het onderwerp aan, dat nog steeds op ieders tong lag, de wandaden van de bende van het Kwade Oog.

Peter Vandyke fronste het voorhoofd en wisselde een snelle blik met Theodor Flannagan.

Deze trachtte het gesprek een andere wending te geven maar daar ging men niet op in.

— Ik houd vol, merkte een vriend van den huize op, de bankier Brickstone, dat wij hier niet zo genoeglijk bijeen zouden zitten als John Raffles, hij mag dan honderdmaal een inbreker zijn, onze politie niet ter hulp was gekomen.

Flannagan knikte bevestigend met het hoofd en zei:

— Ik denk er niet aan om het te loochenen, Mr. Brickstone, ik moet echter eerlijk bekennen, dat ik de hulp liever van een andere zijde had ontvangen, maar het zou van mijn kant hoogst onbillijk zijn, als ik de hulp van die Londense gentleman-inbreker niet waardeerde.

— Mag ik eens wat zeggen? riep plotseling Donald Finn, met zijn hoge, kinderachtige stem terwijl hij een onnozelen lachje deed horen, ik geloof niet aan het bestaan van die Raffles, hij is een fictie, een hersenschim, een boeman om kleine kinderen schrik mee aan te jagen.

Allerlei uitroepen van protest weer-

klonken, en de donkere stem van Flannagan klonk boven alle andere uit, toen hij zei:

— Als gij aan het bestaan van John Raffles twijfelt, Mr. Finn, dan kunt gij evengoed aan het mijne of aan het uwe twifelen. Ik zeg u, dat ik persoonlijk enige keren met hem in aanraking ben geweest, terwijl hij zich telkens in een andere vermomming vertoonde.

— Als hij dat deed, hoe wist gij dan dat dat hij het was? vroeg Finn met een onnozel lachje.

Flannagan haalde onmerkbaar de schouders op, en antwoordde:

— Daarop kan ik u niet antwoorden, Mr. Finn, laat het je genoeg zijn, dat de omstandigheden van die aard waren, dat een vergissing uitgesloten is.

— Maar als je er dan zo zeker van bent dat je met John Raffles te maken had, waarom liet je hem dan niet dadelijk arresteren? ging Finn voort, terwijl hij zijn aanstaande neef met zijn waterblauwe ogen en half geopende mond vragend aankeek.

— Ook op die vraag moet ik je het antwoord schuldig blijven, zei de jonge inspecteur; men kan wel zien dat je een vreemde in Jeruzalem bent. Je praat over het arresteren van John Raffles, alsof dat de eenvoudigste zaak van de wereld is. Als je wel eens als politie-beambte met die man in aanraking was geweest, dan zou je weten, dat John Raffles even ongrijpbaar is als de lucht, en meestal even onzichtbaar ook.

Er vertoonde zich een trek van ongelooft op het bolle, bleke gelaat van Donald Finn, maar hij zei niets meer en vergenoegde zich er mee, zijn dom lachje te laten horen.

Raffles had al die tijd geen woord gezegd, maar met belangstelling de gezichten om zich heen bestudeerd.

Men sprak nog enige tijd over het interessante onderwerp voort, maar ongemerkt wist de gastheer wending te geven.

Zodra het souper beëindigd was, begaf men zich weer naar de toneelzaal waar zoëven de levende beelden waren vertoond.

Er zouden thans een paar films wor-

den gedraaid.

Het gordijn was vervangen door een wit scherm, en het projectietoestel was tot meerdere veiligheid van de gasten, in een afzonderlijke, brandvrije cabine opgesteld, waartoe een aparte deur toegang gaf.

Miss Juliet was een groot liefhebster van films, bezat een prima opname-apparaat en werkte in een onberispelijk ingerichte donkere kamer met alle toebehoren, zelf de door haar opgenomen films af.

Thans echter was er een operateur van een bioscoop ontboden, die enige korte vermakelijke films zou vertonen.

De gasten haastten zich, een goed plaatsje uit te zoeken, want zij wilden niet gaarne de gelegenheid verzuimen een film te zien, welke door de dochter des huizes vervaardigd was, en waar in zij zelf een hoofdrol had gespeeld.

Zodra allen gezeten waren, op enkelen na, waaronder Donald Finn, die beweerde, dat zijn ogen niet tegen het geflikker van de projectielantaarn konden, benevens enige oude heren, die liever aan hun partijtje bridge bleven, ging het licht uit, en straalde de witte bundel licht uit de lantaarn op het doek.

De korte film van Juliet Vandyke had veel succes, en men applaudiseerde lang en geestdriftig.

Daarop volgden twee films van slechts één bedrijf, welke de lachspieren in beweging brachten.

Het licht ging weer op, men lachte en klapte, en wilde reeds opstaan, ten einde zich naar de balzaal te begeven, toen het eensklaps weer donker werd.

Men dacht aan een verrassing en nam lachend weer plaats.

De projectielamp wierp wederom een lichtbundel op het witte scherm, en eensklaps verschenen daarop bloedrode letters die een zin vormden, welke luidde:

« Peter Vandyke, uw uur zal spoedig slaan, als gij het Kwade Oog weerstaat. »

Allerwege lieten zich kreten van schrik en ontsteltenis horen.

— Licht, licht, werd er geroepen.

Maar men kon het licht slechts van

uit de kleine kamer, die tot cabine was ingericht, regelen.

Het was nu weer volkomen donker geworden, tot iemand de gordijnen terzijde schoof, welke de toegang tot de balzaal hadden afgesloten, zodat het licht van de paar kronen, welke men daar brandende had gehouden, de zaal flauw verlichtte.

Men kon nu ten minste iets zien.

Er was enige consternatie ontstaan maar toen klonk boven het rumoer het kinderachtige gelach van Donald Finn, die met zijn hoge stem riep:

— Wat is dat nu voor een flauwe grap, Juliet?

— Ik vrees, dat het geen grap, maar bittere ernst is, Mr. Finn, liet de stem van de Nederlandse staalhandelaar Van den Heuvel zich horen. Wij moeten dadelijk in de cabine gaan kijken, of de operateur niet ontsnapt is.

Zonder te wachten op antwoord, snelde Raffles de zaal uit, op de hielen gevolgd door Charles Brand en enige andere heren, waaronder ook Flannagan.

Zij renden de danszaal door, kwamen in de gang, en stonden nu voor de deur van de cabine.

Raffles opende de deur.

In het kleine hokje was het volkomen donker, behalve aan de kant van het toestel, waar de projectielamp schel door een reet van de achterzijde van het lampenhuis scheen.

De film met het dreigende opschrift bleek nog altijd te draaien.

Hij zette op de tast de motor af, schakelde tegelijkertijd het licht van de projectielamp uit.

Een der heren had een lucifer afgestreken, en slaakte een kreet van schrik.

Zijn voet had tegen een zacht voorwerp gestoten, en het zwakke licht van de lucifer deed hem zien, wat zijn voet geraakt had. Het was de operateur, die bewusteloos op de vloer lag uitgestrekt.

Flannagan had de schakelaar van het licht gevonden en drukte deze omhoog.

Het kleine hokje werd nu helder verlicht.

Raffles had intussen de film op de spoel teruggedraaid en de trommel uit het toestel genomen.

Hij hield de filmband tegen het licht en zei:

— Het schrift is duidelijk te lezen, al is het nu natuurlijk zeer fijn.

— Maar wie heeft dat stuk film in het toestel gedaan? riep een der heren nijdig.

— Ja, wie? herhaalde Raffles hoofdschuddend. Een sluw en stoutmoedig man, daar kunt gij zeker van zijn. Hij is hier binnengedrongen, terwijl de operateur zich gereed maakte alles op te bergen, wat hij vannacht gebruikt had, en heeft de man met een doek in chloroform gedrenkt bedwelmd. Hij had deze kleine trommel met de film bij zich en zette deze snel op de spil, waarna hij de motor van het projectietoestel inschakelde. Dat alles behoeft niet langer dan enkele seconden te duren.

— Ja, zo zal het zich wel hebben toegegedragen, zei Flannagan op sombere toon. De man die het deed, moet van de plaatselijke gesteldheid van dit huis goed op de hoogte zijn geweest, dat is zeker. Ik vrees, dat het weinig zal baten als wij nu dadelijk een onderzoek instellen. Alles was donker.

— Maar de man moet toch gezien zijn, terwijl hij de balzaal doorliep, liet nu de stem van Charles Brand zich horen.

— Alleen als hij uit de zaal, waar wij allen naar de films zaten te kijken, gekomen is, zei Flannagan. En dan moeten er nog bedienden ook in de zaal zijn geweest.

— Dat ben ik met u eens, zei Raffles. De man kan evengoed onder het bediendenpersoneel te vinden zijn.

Hij had zich onder het spreken over de bewusteloze operateur gebogen, en aan diens lippen geroken.

— Ja, voor zover ik er verstand van heb, is het chloroform, zei hij. Misschien kan de man wel enige opheldering geven maar ik betwijfel het sterk. De gene die dit stoute stukje heeft uitgehaald, zal de zaken niet half hebben gedaan, en zijn gelaat getoond hebben.

De bewusteloze man werd naar een der logeerkamers gedragen, waar een geneesheer, die zich onder de gasten bevond, zijn zorgen aan hem wijdde.

De goede stemming was echter verdwenen, want dit was nu wel duidelijk, ondanks alle optimisme bestond de Bende van het Kwade Oog nog wel degelijk.

Zodra zij het met goed fatsoen konden doen, namen de gasten afscheid.

Met tranen in de ogen zag Miss Juliet hen, boven aan de trap staande, vertrekken, terwijl haar vader zich met de detectives onderhield, die ondanks hun aanwezigheid niet hadden kunnen beletten, dat zulk een brutale daad kon worden gepleegd.

Toen eindelijk allen waren heengegaan en Miss Juliet zich naar haar kamer had teruggetrokken, deed zij daar

een merkwaardige ontdekking.

Toen zij haar feestjurk over haar hoofd uitdeed, zag zij een klein stukje papier, dat onder een schouderbandje geschoven was.

Zij begreep niet, hoe het daar gekomen was, zonder dat zij het gevoeld had, vouwde het open, en las met grote ogen van verbazing:

« Vrees niet, Raffles waakt ».

Met een onuitsprekelijk gevoel van verlichting, alsof er een loden gewicht van haar borst gewenteld was, deed zij het briefje in haar tasje, dat zij onder haar hoofdkussen legde, ontkleedde zich verder en stapte in bed.

HOOFDSTUK IV

HET ONDERZOEK VAN DE TUNNEL

Raffles had het flatje, waar hij tot dusverre had gewoond, verlaten en had met zijn vriend Charles Brand zijn intrek genomen in het Wellington Hotel, waar hij zich als Willem Van den Heuvel in het vreemdelingen register had laten inschrijven.

Na een verblijf van enkele weken in dit comfortabele hotel, zag hij echter in, dat hij daar niet kon blijven, als hij zijn onderneming tot een goed einde wilde brengen.

Hij zegde daarom zijn kamers in het hotel op en toog met Charles Brand naar de kleine woning waar zij een poosje geleden hadden gewoond.

Zij vonden daar de trouwe chauffeur James Henderson, die er met Busto, de fox terrier van Raffles met een onverstoorbare gelijkmoedigheid de wacht had gehouden.

Henderson verwelkomde Raffles met een blijdschap, welke hij niet verborg en wat de hond betreft, het dier was eenvoudig gek van vreugde en sprong als dol tegen zijn baas op.

Raffles streelde de hond vriendelijk over de kop en zei:

— Ja, Busto, er is werk voor je. Je gaat aanstonds met de baas mee.

— Kan mylord niet van mijn diensten ook gebruik maken? vroeg Henderson, terwijl hij zijn trouwhartige ogen op het gelaat van de Grote Onbekende vestigde.

Raffles keek de reus glimlachend aan en zei:

— Ik kan mij wel voorstellen, dat je je hier een weinig verveelt, James. Nu wij kunnen wel een assistent bij het karweitje, dat we gaan ondernemen gebruiken, maar denk er om er is misschien

gevaar aan verbonden.

— Juist fijn, mylord, riep Henderson met schitterende ogen uit. Mijn spieren beginnen hier wat te verslappen, en ik heb soms zulk een raar kriebelig gevoel in mijn handpalmen, zoals altijd, wanneer ik er in een lange tijd geen schurk in heb gehad.

— Dan vrees ik dat je ditmaal nog niet je schade zult kunnen inhalen, James, kwam Charles Brand lachend, want ik geloof niet, dat wij iemand zullen ontmoeten. Hoe denk jij er over, Edward?

— Dat lijkt ook mij niet waarschijnlijk, antwoordde Raffles, maar in ieder geval moeten wij er toch rekening mee houden. Wij zullen ons in ieder geval behoorlijk wapenen.

— Wanneer gaan wij? vroeg Brand die tintelde van ondernemingslust.

— Het is nu bijna middernacht, wij zullen maar nu meteen gaan.

— Hoe zullen wij de gang binnendringen, van de kant van het huis, of van de Hudsonzijde? vroeg Brand.

— Ik zou er de voorkeur aan geven, door het huis de onderaardse tunnel te bereiken, maar ik geloof, dat het beter is van de waterkant.

De drie mannen hadden spoedig de nodige voorbereidselen gemaakt en om half een verlieten zij het huis en richtten hun schreden naar de Hudsonkade.

Het was een donkere nacht, en dat kwam hun plannen goed te stade.

Het duurde niet lang of zij hadden een kleine roeiboot gevonden, die uitstekend voor hun doel geschikt was.

Behoedzaam werd het kleine vaartuig losgemaakt, de drie mannen begaven

zich met de hond aan boord zonder enig gerucht te maken en Henderson stootte het vaartuigje met een boothaak af.

Zij lieten zich enige tijd door de stroom meedrijven, tot het geluid van de passende riemen niet meer door de eigenaar zou kunnen worden gehoord, en roeiden toen zo snel zij konden verder.

Het geluk was hun gunstig, want zij werden niet door de rivierpolitie opgemerkt.

Nadat Henderson een kwartier geroeid had, gaf Raffles hem te kennen op de kade aan te houden.

Spoedig lag de roeiboot nu ter hoogte van het ijzeren hek, dat de ingang van de tunnel afsloot.

Het was hoog water, en toen Raffles op een der roeibanken ging staan, kon hij gemakkelijk het slot van het hek bereiken.

Het bleek een solide slot te zijn, hetgeen de afwezigheid van de politie verklaarde.

De lopers moesten dus dienst doen, en er moest snel gehandeld worden, want op de rivier voeren nog voortdurend kleine en grote schepen voorbij.

Wel was het slot stevig, maar voor Raffles leverde het toch weinig moeilijkheden op, en binnen een halve minuut had hij het weten te openen.

Henderson had het bootje reeds aan een ring vastgemaakt, en vlug als apen slopen de drie mannen nu door het gat naar binnen.

Het hek werd weer gesloten, en het drietal door de hond gevolgd, gingen op de tast de tunnel in, daar zij nog geen licht durfden maken.

Verderop maakte de tunnel een flauwe bocht en nu konden de zaklantaarns zonder gevaar aangeknipt worden.

Raffles en zijn metgezellen hadden zorgvuldig de ene wand van de tunnel gevolgd en dit bleek geen onnodige voorzorg, want in het midden stroomde een modderriviertje, waaruit een allesbehalve frisse geur opsteeg.

Nu en dan kwam de zwak glanzende bovenzijde van de rioolbuis te zien, die hier bijna anderhalve meter in doorsne-

de mat.

Na enkele minuten bereikten de drie mannen de zijgang, waardoor de Moloch zich de vorige week in veiligheid had weten te brengen.

— Hoe komt het eigenlijk, dat de mensen van de reinigingsdienst nooit in deze gang komen, waardoor zij het geheim aan het andere uiteinde zouden hebben ontdekt? vroeg Brand.

— De reden hiervan zal wel zijn, amice, dat zij er niets te maken hebben, want er ligt geen rioolbuis. Bovendien zal die gang aan de andere zijde wel op een of andere wijze afgesloten zijn.

Raffles wilde nog iets zeggen, toen de hond eensklaps hevig begon te niezen.

— Wat scheelt die hond? vroeg Brand. Het lijkt wel of hij ineens verkouden is geworden.

Raffles antwoordde niet, maar knielde neer, zette zijn lamp op het smalle voetpad, dat uit klinkers bestond en onderzocht dit nauwkeurig met zijn vergrootglas.

Na enige ogenblikken richtte hij zich weer op en zei op korte toon:

— « Peper. »

— Een heel eenvoudig middel, Charles, ik heb je al eens gezegd, dat de Moloch een zeer listig man is. Hij heeft er rekening mee gehouden, dat hij wel eens onverhoeds de vlucht zou moeten nemen, en heeft daarom altijd een zakje peper bij zich, waarvan je het doel nu wel zal duidelijk zijn.

— Ik moet bekennen...

— Maar lieve hemel, Charles het is toch dood eenvoudig. Heb jij ooit gehoord van een hond die zijn reukorgaan kan gebruiken als men hem peper te snuiven geeft? Een man die vlucht, en een zakje peper achter zich leeg strooit kan er bijna zeker van zijn, dat zelfs de beste speurhond zijn spoor zal verliezen. Wij zullen dus ons onderzoek moeten voortzetten, zonder de hulp van Busto.

Enkele minuten later bereikten zij de plek, waar de Moloch door het ontsteken van een dynamietpatroon de tunnel had doen instorten.

Dit gedeelte was thans met balken

geschraagd, en de drie mannen gingen voorzichtig verder.

Plotseling werd hun het verder gaan belet door een bakstenen muur.

— Wij kunnen niet verder, riep Brand teleurgesteld uit.

— Ik denk, dat wij hier zijn genaderd tot de kelder van het huis, vanwaar de Moloch met een lift naar de kamer der bijeenkomsten steeg, meende Raffles.

— Dus deze muur zou kunnen worden geschoven, mylord? vroeg Henderson.

— Daar ben ik zeker van, James, antwoordde Raffles. Het heeft echter volstrekt geen nut naar het mechanisme te zoeken, dat deze muur in beweging brengt, want in dat huis zullen wij stellig niets anders vinden dan een paar politieagenten. Laten wij maar teruggaan.

Op dat ogenblik bukte Brand zich en nam een klein voorwerp op, dat hij op de grond van de gang zag liggen.

— Wat heb je daar? vroeg Raffles.

— Ik zou zeggen een stukje zwart gaas of taf.

— Laat eens zien, zei Raffles, terwijl hij het stukje stof van Brand aannam.

Hij hield het in het licht van zijn zaklantaarn, draaide het om en om en riep toen uit:

— Dat is een stukje van dezelfde

stof als de kap of doek, welke de Moloch over het hoofd had getrokken. Hij heeft die hier zeker afgezet en bij zijn vlucht is er een stukje aan een vooruitstekende steen blijven hangen. Hierdoor is bewezen, dat onze tocht niet vergeefs is geweest. Busto zal morgenochtend zijn reukorgaan weer evengoed kunnen gebruiken als altijd, en nu wij dit stukje stof hebben, dat de vluchten de bandiet zonder twijfel heeft toebehoord, nu is nog niet alles verloren. Integendeel, onze kansen staan uitstekend.

Raffles deed het stukje gaas zorgvuldig in zijn portefeuille en de terugtocht werd aanvaard.

Spoedig was de riooltunnel weer bereikt, het licht hunner lantaarns werd gedoofd bij de kromming daarvan en na enige minuten stonden zij weer voor het ijzeren hek.

Zij lieten zich snel in de boot zakken, die blijkbaar door niemand was opgemerkt, Raffles sloot het hek, het touw werd losgemaakt, en Henderson roeide de boot terug naar de plek van afvaart.

De eigenaar had het bootje waarschijnlijk niet eens gemist en zou wel nooit te weten komen op welke zonderlinge manier zijn roeiboort die nacht was gebruikt.

HOOFDSTUK V

DE NIEUWE VOORBANDEN

Reeds de volgende dag namen Raffles en Brand hun rol als Van den Heuvel en diens secretaris weer op.

Maar thans had nog een nieuwe gast met hen zijn intrek in het Wellington Hotel genomen.

Die gast luisterde naar de naam Busto.

Eigenlijk moesten alle honden de gehele dag opgesloten blijven in de kennel die bij het hotel behoorde, maar door een paar flinke fooien wist Raffles te bewerken dat men de hond het merendeel van de tijd bij hem liet.

Het was ongeveer twee uur in de namiddag, toen Raffles en Brand zich kleedden om een bezoek te gaan brengen aan Mr. Vandyke om daar te informeren hoe de zaken stonden.

In de ochtendbladen hadden zij reeds kunnen lezen, dat, zoals Raffles wel verwacht had de operateur in de filmcabine onverwacht van achteren was aangevallen, en de doek met de bedwelvende stof reeds op mond en neus voelde, voor hij zelfs een kreet had kunnen slaken.

Hij had bijna onmiddellijk het bewustzijn verloren, nadat hij er nog in geslaagd was zijn hoofd een weinig opzij te draaien, en een man te zien met een zwart half masker voor.

Van dat ogenblik af wist hij niets meer.

Het onderzoek van de detectives bleek geen resultaat te hebben opgeleverd, met het gevolg, dat de onrust weer opnieuw uitgebroken was onder de bevolking van New York.

Alvorens het hotel te verlaten had Raffles zijn hond lucht gegeven aan het stukje zwart gaas.

Het dier scheen in een bepaalde richting te willen gaan, en hield de kop onafgebroken naar de grond gebukt.

Het was duidelijk, dat de hond enig spoor rook, ofschoon de jongeman zich afvroeg hoe dat mogelijk was te midden van het drukke verkeer.

Plotseling rukte Busto zo krachtig aan de lijn, dat de ring brak, die aan zijn halsband bevestigd was.

De hond rende naar een auto, een lichtgrijze wagen, die in snelle vaart passeerde.

Het scheelde niet veel, of het dier was onder de wielen gekomen.

Nijdig blaffend, trachtte de hond de auto bij te houden.

In de wagen waren, behalve de chauffeur, zes heren gezeten, die in een levendig gesprek met elkander gewikkeld waren.

Slechts kort kon de hond de snelle auto bijhouden, maar na enkele seconden moest hij het opgeven.

Hij bleef staan, met hijgende flanken, om de wagen na te kijken, en keerde toen met de staart tussen de benen, alsof hij zich schaamde, naar zijn baas terug.

Toen Busto was teruggekeerd, maakte Raffles de lijn weer vast, en streeelde de hond liefkozend over de ruige kop.

Toen wendde hij zich tot Brand en vroeg:

— Heb jij die heren soms herkend?

— De een was Flannagan, en de ander zijn aanstaande neef, die idioot Donald Finn.

— Ja, hen heb ik ook herkend en bovendien nog twee anderen, namelijk de heren Chesterton en Brains, twee vrienden van Flannagan. De auto be-

hoort aan Brains. Ik voor mij twijfel er niet aan, of daareven is ons een auto voorbijgereden, die zeven heren bevatte, waarvan er één de Moloch moet zijn geweest.

— Ben je daar zo vast van overtuigd? vroeg Brand.

— Ik zou eerder twifelen aan mijn eigen verstand dan aan het instinct en het reukorgaan van Busto. Ik houd vol, dat een van die zeven mannen de langgezochte, geheimzinnige chef van de Benden van Het Kwade Oog moet zijn. De vraag is nu maar: wie van de zeven? Flannagan? Dat is, dunkt mij, onmogelijk, de bandieten hebben hem pas kort geleden bijna vermoord. Donald Finn? Het denkbeeld alleen, dat die, met zich zelf ingenomen gek aan het hoofd van een bende zou kunnen staan, is lachwekkend. Chesterton of Brains? Daar het is gebleken, dat zelfs hooggeplaatste leden der maatschappij tot de bende hebben behoord, zou ik er mijn hand niet voor in het vuur durven steken, dat zij het niet zijn.

— Blijven over de drie mannen, die wij niet herkend hebben, zei Brand, die aandachtig had geluisterd.

— Natuurlijk. Maar het is niet onmogelijk uit te vinden wie zij waren. Wij hebben daartoe slechts te onderzoeken, wie de mannen geweest zijn, die vanochtend een autorit door het Central Park hebben gemaakt in gezelschap van Flannagan en Finn. De chauffeur zal wel de chauffeur van Brains zijn geweest...

— Hoe verklaar je het, dat Busto al begon te snuffelen, nog voor de auto de plek bereikt had, waar wij liepen?

— Daar is maar één verklaring voor: de auto moet al enige keren deze plek hebben gepasseerd.

— En dat zou voor een hond voldoende zijn geweest...?

— O ja; ik ken meer van die voorbeelden. Eén ding spijt mij echter geducht.

— Wat dan?

— Dat ik de hond heb meegenomen in mijn hoedanigheid van Mr. Van den Heuvel.

— Hoezo?

— Wel, de heren die in de auto zaten, zullen wel niet blind zijn geweest en gezien hebben, hoe Busto zich losrukte en op de auto toerende. Zij moeten mij ook hebben herkend, en mij, met het einde van de hondenlijn in de hand, hebben zien staan. En daar de Moloch geen domkop is, zal hij waarschijnlijk zijn gevolgtrekkingen wel hebben gemaakt.

— Ja, onmogelijk is dat niet, zei Brand nadenkend. Het zou inderdaad beter zijn geweest, als je hier in een andere vermomming gekomen waart.

— Nu, er is niets meer aan te doen, en wij zullen goed moeten opletten, dat is alles. Wij zullen beginnen, met een nauwkeurig onderzoek in te stellen naar de personen die in de auto hebben gezeten. Ons veld van onderzoek is gelukkig niet groot, en binnen enkele dagen kunnen wij heel wat te weten zijn gekomen. Wij zullen het werk verdelen, dan gaat het eens zo vlug.

— Je zult toch zeker Flannagan op de hoogte stellen van je vermoedens?

Raffles dacht even na alvorens te antwoorden:

— Als ik dat doe, zal ik mijn rol als Nederlands zakenman moeten opgeven. Onze inspecteur zou met het volste recht de vraag kunnen stellen, hoe die Van den Heuvel er eigenlijk tot komt, zich in zulke zaken te mengen. Ik weet niet, hoe het komt, maar ik heb de indruk gekregen, dat hij het al wat vreemd vond, dat ik bij het vinden van de bewustloze filmoperateur in de cabine zo goed ingelicht bleek te zijn betreffende het gebruik en de uitwerking van chloroform. Wij moeten voorzichtig zijn.

— Misschien is hij wel langs andere weg te bereiken. Wie weet, welke kostbare inlichtingen hij zou kunnen verschaffen. Hij moet toch veel, zo niet alles afweten, van de personen, die de rit met hem gemaakt hebben en met welk oogmerk die autorit gemaakt is. En in ieder geval kan hij hun namen noemen.

— Dat is zo. Wij zullen hem die namen zien te ontlokken zonder dat het argwaan wekt. Laat ons maar dadelijk naar ons hotel terugkeren, want ik

brand van verlangen om aan het werk te gaan.

De twee vrienden riepen een taxi aan, en lieten zich naar het hotel terug brengen.

Raffles trad zijn kamer binnen, na de hond naar zijn hok te hebben laten brengen, maar bleef op de drempel staan zonder een stap te verzetten.

— Wat is er? vroeg Brand, die hem gevolgd was, nieuwsgierig.

— Er is hier iemand in de kamer wezen snuffelen, antwoordde Raffles op gedempte toon.

Brand kon niets bijzonders aan het vertrek zien, maar hij wist wel, dat het geoeffende, opmerkelijke oog van Raffles aan schijnbaar onbetekenende kleinnigheden, die aan ieder ander ontsnapten, kon zien, of men een ongevraagd bezoek aan zijn kamer had gebracht.

Hij ging langzaam naar binnen door Brand op de voet gevolgd.

Direct keerde hij zich naar het kleine schrijfbureau, dat in een hoek van de kamer dicht bij een der ramen stond.

Zonder iets aan te raken, bukte Raffles zich over het bureau, en richtte zich even daarna op en zei op vaste toon:

— Het is zoals ik dacht: men heeft deze kamer doorzocht.

— Maar daar moet dan aanstonds werk van gemaakt worden, riep Brand opgewonden uit, zal ik om de gerant of de oberkelner bellen.

Raffles haalde de schouder op en antwoordde:

— Dat zou tot niets dienen, wie het gedaan heeft, ligt natuurlijk op het kerkhof.

— Maar met welk doel heeft men het gedaan? ging Brand voort, het moet gebeurd zijn in de korte tijd die verlopen is sedert wij het vertrek hebben verlaten?

— Ik ben er van overtuigd, Charles, dat het gedaan is na het ogenblik waarop wij die auto in het Central Park hebben gezien, zei Raffles beslist.

— Maar dan kan het nauwelijks een half uur geleden zijn.

— Precies, maar wat zou dat? Aan vijf minuten heeft men genoeg om de

kamer te doorzoeken van een man, die men wantrouwt en wiens identiteit men wil vaststellen.

Het was aan Raffles' gelaat duidelijk te zien dat deze ontdekking diepe indruk op hem had gemaakt.

Hij liep het vertrek met grote stappen op en neer, sprong onhoorbaar naar de gangdeur, rukte deze open om een blik in de gang te werpen.

Heel aan het einde daarvan zag hij de panden van een kelnersrok snel om een hoek verdwijnen.

Hij uitte een gesmoorde vloek, en snelde de gang door, om te bemerken dat de kelner in de lift was gestapt en al beneden was.

Hij keerde op zijn schreden terug, ging zijn kamer weer binnen, sloot de deur, en hing zijn zakdoek over het sleutelgat.

Hij nam Brand terzijde, en fluisterde hem in het oor:

— Ik geloof dat mijn dagen als Van den Heuvel in dit hotel nu wel geteld zullen zijn, wij behoeven er niet langer aan te twifelen: Ik word gewantrouwd en bespied.

— Om welke reden? vroeg Brand met gedempte stem, nogal ongerust door hetgeen er was voorgevallen.

— Wel, amice, het is precies zo gegaan als ik dacht; de man in de auto, die aan het hoofd staat van de bende, heeft zoëven mij en mijn hond herkend; hij heeft zijn gevolgtrekkingen gemaakt, hij heeft begrepen, dat Busto zich niet zo maar voor de grap losrukte en op de auto toerende, en heeft zich zekerheid willen verschaffen. Hij is uitgestapt, toen zij voorbij een telefooncel kwamen en heeft een zijner handlangers in dit hotel opgedragen om de kamer van Willem Van den Heuvel te doorzoeken. Ik zag zoëven een kelner haastig weglopen, je weet dat hier een personeel van een paar honderd man is, die ik tot mijn spijt niet herkend heb, maar ik ben er van overtuigd, dat die man er meer van weet.

— Maar hij heeft hier niets kunnen vinden dat ons compromitteren kan.

— Maar ook niets, waaruit mijn hoedanigheid als Willem Van den Heuvel

blijkt, en dat moet hem verdacht voorgekomen zijn.

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Een zakenman uit Nederland heeft natuurlijk een grote correspondentie, hij heeft naamkaartjes een pas, briefpapier met zijn firmanaam, weet ik wat al niet meer. Ik heb geen tijd gehad mij dit alles aan te schaffen en dus was er hier niets van die aard te vinden.

Charles Brand begreep nu ook wel dat er ernstig gevaar dreigde, maar eensklaps hief hij het hoofd op en zei:

— Als je redenering juist is, dan moet het bevel tot het onderzoek in deze kamer heel gauw zijn gegeven, nadat wij de auto uit het oog hadden verloren.

— Dat spreekt van zelf.

— Welnu, dan moet de Moloch de eerste geweest zijn, die uit de auto is gestapt, en om dat te kunnen doen, moet hij natuurlijk verzocht hebben, hem bij een telefoonsel af te zetten.

— Je hebt gelijk, Charles. Dat is een goede tip. Natuurlijk had hij haast om zijn bevel te geven, en hij zal dus Brains verzocht hebben, de auto te laten stoppen. Alles is dus gelukkig nog niet verloren, en wij zullen er dadelijk werk van maken.

— Moet James niet gewaarschuwd worden?

— Direct, wij zullen hem op de hoogte brengen. Zijn hulp is onontbeerlijk.

De twee vrienden verlieten het vertrek, sloten de deur af, en brachten de sleutel naar de jonge dame, die voor een groot bord gezeten was, dat met kamersleutels behangen was.

Busto werd uit de kennel gehaald en Raffles en Brand verlieten het hotel.

Zij keken goed uit hun ogen teneinde zich te vergewissen, dat zij niet werden gevolgd, en riepen pas een eind verder een taxi aan.

Raffles gaf de chauffeur de naam van de straat op waar zich de kleine flat bevond, zond bij het begin van die straat de chauffeur weg, en legde met Brand het overige van de weg te voet af.

Zij vonden Henderson thuis en brachten de reus met enkele woorden op de hoogte van de toestand. Onderwijl had

Busto onrustig rondgesnuffeld en eindelijk trok dit de opmerkzaamheid van zijn baas.

— Wat doet de hond vreemd, zei hij toen hij alles aan Henderson verteld had.

— Die hond doet net alsof hij een vreemdeling heeft geroken; ben je soms even weg geweest, James?

— Ja, mylord, maar hoogstens een half uur.

— Het was misschien beter geweest als je dat niet gedaan had, zei Raffles op ernstige toon.

Henderson zette grote ogen op.

— Maar mylord, zei hij, gij hebt mij toch zelf gelast om boodschappen te doen.

— Boodschappen? herhaalde Raffles, boodschappen James?

— Wel, u hebt mij toch opgebeld, om te zeggen, dat ik dadelijk nieuwe banden moest laten leggen op de voorwielen van onze auto en persoonlijk toe te zien, dat het goed gebeurde, zei Henderson, nu zelf ten hoogste verbaasd.

Raffles bromde iets onverstaanbaars voor zich heen, wisselde een snelle blik met Charles Brand, en wendde zich toen weer tot Henderson met de vraag:

— Was het mijn stem die door de telefoon klonk.

— Absoluut, mylord, antwoordde de reus, ontdaan voor de uitdrukking op het gelaat van zijn meester.

— Dan moet men mijn stem voortreffelijk hebben nagebootst, want ik heb helemaal niet opgebeld.

— Ik zou er een eed op durven doen, mylord, dat u het was, die met mij sprak. Er was geen reden tot achterdocht koesteren, want er was immers reeds over gesproken, dat de voorwielen van de tweede handsauto, welke u gekocht had, van nieuwe banden moesten worden voorzien.

Raffles trad op de chauffeur toe, legde hem de hand op de schouder, en zei op vriendelijke toon:

— Jou treft geen verwijt, James. Er wordt tegen ons geïntrigeerd en wij hebben blijkbaar met een sterke tegenpartij te doen.

Hij wendde zich tot Brand en vervolgde:

— Ik heb die auto gekocht en gebruikt onder mijn vermomming als Mr. Van den Heuvel en ook in die kwaliteit de opdracht aan James gegeven, die je zoëven vernomen hebt. Ook dat moet afgeluisterd zijn, want anders is het onmogelijk dat de kerels James de opdracht konden geven, die hem uit het huis heeft gelokt. Je ziet nu weer eens, amice, hoe goed de bende georganiseerd is. Nauwelijks koesteren zij wantrouwen of meteen nemen zij alle nodige maatregelen om zich zekerheid te verschaffen. Alles wat zij doen grijpt als een uurwerk in elkaar en de bevelen gaan met een onbegrijpelijke snelheid van mond tot mond.

Brand knikte zwijgend zonder te antwoorden.

Hij was onder de indruk van Raffles' woorden.

Raffles wendde zich weer tot Henderson en vroeg:

— Hoe laat kwam die zogenaamde boodschap van mij?

— Omstreeks drie kwartier geleden, mylord.

— Ben je er toen dadelijk op uitgegaan?

— Geen vijf minuten later, mylord.

— Je bent dus zeker pas terug?

— Amper tien minuten.

— Dan moet er pas iemand in de kamer geweest zijn; dat blijkt uit de onrust van Busto. Ik moet zekerheid hebben.

Hij verliet het vertrek en was al vijf minuten later terug, terwijl Henderson en Brand zwijgend tegenover elkaar waren blijven zitten, wachtend op zijn terugkomst.

— Ik had het bij het juiste eind, begon Raffles op ernstige toon, een paar kinderen, die op straat speelden, vertelden mij, dat er een gemeente werkmans was gekomen, om de gasleiding na te zien een paar minuten nadat James vertrokken was. Ik behoef je zeker niet te zeggen dat die zogenaamde gemeente ambtenaar een lid was van de bende

van het Kwade Oog. Het is mij onbegrijpelijk hoe die schobbejakken dingen te weten komen, welke ik zo goed geheim meende te hebben gehouden. Gelukkig heeft die electricien hier niets kunnen vinden wat ons kan schaden. De onrust van de hond is u wel voldoende verklaard. Kom Charles wij zullen nu maar weer naar het hotel terugkeren. James is nu op de hoogte gesteld en je kunt er zeker van zijn, dat hij beide oren en ogen goed open zal zetten.

— Ja, mylord, ik weet het nu, zei de reus op grimmige toon, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde. Laten zij zich voor mij in acht nemen, want ik ben niet in een stemming om mij iets van die bandieten te laten welgevallen.

— Zo mag ik het horen, James, zei Raffles, terwijl hij zijn chauffeur op de schouder klopte. Ik raad je evenwel de grootste voorzichtigheid aan, want die schurken zijn tot alles in staat.

Het onderzoek naar de inzittenden van de auto, leverde weinig resultaat op, want in die korte tijd kon niet worden nagegaan, of een der mannen werkelijk tot de bende behoorde, en wat de eerste man betreft, die was uitgestapt, dat was Donald Finn geweest.

Men was dus blijkbaar op een verkeerd spoor en zou een grondiger onderzoek tot later moeten uitstellen.

Het was laat in de namiddag toen Raffles en Brand naar het Wellington Hotel terugkeerden.

Zodra zij de vestibule waren binnen gegaan, overhandigde de portier Raffles een briefje van ivoorkleurig papier, waar van op de achterzijde de dooreengestrengeelde initialen J en V. gedrukt waren.

Raffles bekeek het adres en zag direct dat het fijne, staande handschrift van Juliet Vandyke was.

Hij opende de enveloppe, en las de korte inhoud van het briefje dat aldus luidde:

« Wij verkeren in groot gevaar, en hebben uw raad en bijstand dringend nodig. Ik verzoek u, mij en mijn vader vanavond te bezoeken, maar in geen geval voor negen uur, anders treft ge ons niet thuis. »

HOOFDSTUK VI

DE VALSTRIK

Raffles bleef enige ogenblikken met het briefje in de hand, in diep nadenken verzonken, staan.

Toen stak hij het zwiĳgend zijn vriend toe, die er haastig zijn blikken over liet gaan en het aan Raffles teruggaf.

— Wat zullen wij doen? vroeg de jonge man op zachte toon.

— Vraag je dat nog? Natuurlijk gaan. Miss Vandyke heeft mijn hulp nodig en dus... maar eerst wil ik...

Raffles beëindigde de zin niet, doch ging de telefooncel in.

Hij draaide het persoonlijke telefoonnummer van Miss Vandyke, vroeg haar iets, kreeg antwoord en hing gerustgesteld de hoorn weer aan de haak.

Hij verliet de telefooncel, en begaf zich weer naar Brand, die geduldig had staan wachten.

— Wat heb je gedaan? vroeg de jongeman.

— Ik heb haar opgebeld, om bevestiging van het briefje te krijgen.

— En wat was het antwoord?

— Het is in orde. Zij verzoekt mij nogmaals dringend vanavond te komen.

— Gelukkig dat je het uit haar eigen mond hebt gehoord, want ik weet niet hoe het komt, Edward, maar ik voel mij als een vlieg in een spinneweb.

— Wij zullen dat web verscheuren, amice, reken daarop zei Raffles op vastberaden toon.

— Maar zouden wij dan hier in dit hotel blijven?

— Waarom niet? Wij lopen hier even veel, of even weinig gevaar als overal elders, want nu de bandieten eenmaal argwaan koesteren, is natuurlijk overal het wachtwoord gegeven om ons in het oog te houden, en er is geen plekje

meer of zij zouden er ons weten te vinden.

— Wat zou er gebeurd zijn, dat Miss Juliet Vandyke je hulp ingeroepen heeft.

— Ik vroeg het haar, maar zij wilde het niet zeggen, uitgrees, dat de draad afgetapt was.

De tijd voor het diner was aangebroken, en de twee vrienden gingen zich kleden.

Het was reeds tamelijk vol in de grote eetzaal, en het duurde enige tijd voor zij een tafeltje hadden kunnen vinden.

Raffles nam alle kelners tersluiks, maar scherp op, meer als voorzorgsmaatregel, dan in de hoop ze op een verdachte blik of een onbewaakte beweging te kunnen betrappen, want hij was er van overtuigd, dat de man die hen hier bespied had, wel een uitmuntende comediand zou zijn, die zich door niets zou verraden.

De twee vrienden gebruikten hun maaltijd tamelijk zwiĳgend, want hun gedachten waren geheel vervuld van de gebeurtenissen van die ochtend, die elkander zo snel hadden opgevolgd en waarover ze hier op deze plaats toch niet durfden spreken.

Het was half negen, toen zij van tafel opstonden.

— Zouden wij James niet opbellen, om met de auto te komen? vroeg Brand toen zij een hoekje in de grote conversatiezaal hadden gevonden, waar zij onmogelijk konden worden beluisterd.

Raffles dacht een ogenblik na en antwoordde schouderophalend:

— Waartoe zou ik hem die last veroorzaken, het is trouwens beter dat hij

thuis blijft. Ik kan evengoed een taxi nemen.

Zij bleven nog even praten over andere onderwerpen, en om negen uur stond Raffles op en zei:

— Het is tijd, laten wij gaan. Ik ga naar de River Side Drive en dan kan jij verder naar huis rijden.

— Zul je voorzichtig zijn, Edward? vroeg Brand op dringende toon.

— Natuurlijk, maar wat zou mij kunnen overkomen, amice, zei Raffles glimlachend, ik geloof dat je overal spoken ziet. Wij moeten voorzichtig, maar mogen niet lafhartig zijn.

Onder het spreken hadden de beide vrienden de hal bereikt en Raffles verzocht de portier een taxi voor hem te bestellen.

Daarop begaf hij zich naar zijn kamer, om zijn overjas te halen en nam afscheid van zijn vriend.

— Ik hoop dat je niet lang weg blijft, Edward, zei de jonge man.

— Kom, kom, je overdrijft, zei Raffles lachend.

— Beloof mij, Edward, dat je mij in het huis van Vandyke over een uur of zo zult opbellen, vroeg Brand, terwijl hij de hand van zijn vriend greep. Doe het om mij gerust te stellen, ik blijf de hele avond hier thuis.

— Goed, dat zal ik doen, antwoordde Raffles, maar ik vind dat je je nodeeloos nerveus maakt, want ik herhaal wat zou mij kunnen gebeuren?

Hij knikte Charles nog eens toe en verliet het hotel.

Brand deed hem uitgeleide, en zag juist hoe hij in een geparkeerde taxi stapte, na de chauffeur het adres te hebben opgegeven.

Brand wierp een blik op zijn polshorloge, prentte zich het uur, tien minuten over negen, goed in het geheugen en zocht zuchtend zijn kamer op.

* * *

Raffles maakte het zich gemakkelijk in de kussens van de taxi en dacht na over het gebeurde van die dag.

Er was veel raadselachtigs geschied, en veel, dat hem hoofdbreken kostte,

maar een aanknopingspunt had hij niet.

Raffles was nog steeds in gedachten verdiept, tot hij uit zijn overdenkingen opschrikte, doordat de auto plotseeling stopte.

Raffles keek uit het portier, meende dat de plaats van bestemming reeds was bereikt, maar zag, dat hij zich bevond in een stille, brede straat, die zeker niet de River Side Drive was.

— Voor de drommel, waarom stopt de vent hier? vroeg Raffles zich zelf ongeduldig af.

De chauffeur stapte uit en tilde de motorkap op. Hij keek naar de motor, schudde het hoofd, opende een gereedschapskistje en scheen op zijn gemak de fout te willen gaan herstellen.

— Dat kan een langdurige geschiedenis worden, mompelde Raffles voor zich heen.

Hij opende het portier, om aan de chauffeur te vragen, of het herstel lang zou duren, maar nauwelijks had hij het hoofd naar buiten gestoken of hij kreeg een zware dreun tegen de slaap die hem deed duizelen.

Hij stak de hand uit naar zijn schouderholster, maar een tweede mep, nog harder dan de eerste, deed hem half verdoofd, tegen de zijde van de auto tuimelen.

Hij voelde nog vaag, hoe sterke armen hem beet grepen en uit de auto sleurden, en toen werd het nacht voor zijn ogen...

* * *

De elektrische klok in de logeerkamer stond op kwart over tien.

Brand liep heen en weer in de kamer, en had rust noch duur.

Het afgesproken uur was voorbij, waarom belde Raffles hem niet op, zoals hij beloofd had?

Een grote onrust had zich van de jonge man meester gemaakt, en eindelijk hield hij het niet langer uit.

Het was nu bijna half elf.

Hij verliet het hotel, daar hij de telefoon daar niet meer vertrouwde, ging een telefooncnel in de buurt binnen en draaide het nummer van Miss Vandyke.

— Gij spreekt met de secretaris van

Mr. Van den Heuvel, miss, zei hij met een stem, welke hij vergeefs vastheid trachtte te geven. Ik heb een dringende boodschap voor mijn patroon, en daar hij mij gezegd heeft, dat hij naar u toe ging, zou ik u zeer verplicht zijn, als gij hem aan het toestel zoudt willen roepen... Wat zegt gij?... Is Mr. Van den Heuvel in het geheel niet bij u geweest?... Maar dat is onmogelijk. Gij hebt het hem toch zelf verzocht bij u te komen... Neen, niet mondeling, per brief. Ik kan u verzekeren dat Mr. Van den Heuvel die brief vanmiddag rond half zeven heeft ontvangen, toen wij beiden in het hotel waren teruggekeerd. Neen, een vergissing is onmogelijk, ik heb de brief zelf gelezen... Ja, hij was op uw papier en met uw hand geschreven... Ja, miss, het is zoals gij zegt, het is een valstrik, een vreselijke valstrik, om hem uit het hotel te lokken, want gij moet hem ook nog gesproken hebben per telefoon. Dus ook dat niet? Dan... dan...

Bijna duizelig van schrik leunde Brand tegen de wand van de telefooncel.

Een nevel kwam voor zijn ogen.

Hij doorzag nu het gehele, laffe complot.

Het briefje was bedrieglijk nagemaakt in het handschrift van Miss Vanddyke en een ander had geantwoord op het telefoontje van Raffles.

Brand mompelde nog enige woorden van excuus, hing op en snelde weg.

Zijn eerste gedachte was: James Henderson.

De reus moest hem helpen.

Want het was nu maar al te duidelijk: de Moloch had argwaan opgevat tegen de gewaande Mr. Van den Heuvel, hem laten bespioneren en voldoende bewijzen tegen hem bijeengekregen om aan zijn ware identiteit te gaan twifelen.

Als bezetene snelde Brand naar het hotel terug, haalde de hond, stak een revolver en een paar kleine handgranaten bij zich, die zorgvuldig verborgen waren geweest in een dubbele bodem van zijn valies, en rende de straat op.

Hij riep een taxi aan, beloofde de chauffeur een hoge fooi, als hij als de

duivel wilde rijden en de man volgde het verzoek letterlijk op.

Twintig minuten later, twintig eeuwen voor Charles, die dacht, dat hij gek zou worden, stopte de auto voor de deur van het flatje, waar Henderson verblijf hield.

Een ogenblik had Brand gevreesd dat de reus ook door een of ander bedrog uit zijn veilig verblijf was gelokt, maar gelukkig was dat niet het geval.

Henderson keek verbaasd op, toen hij Brand zag binnentreden, maar toen het licht van de lamp op het gelaat van de jongeman viel, schrok de reus hevig, en riep uit:

— Mijnheer Brand. Wat is er gebeurd? Is er iets met mylord?

Brand knikte bevestigend, zonder aanvankelijk te kunnen spreken.

Maar eindelijk kwam het stamelend over zijn bleke lippen:

— Ja James, er moet vast iets heel ergs met mylord gebeurd zijn. Hij ontving een briefje van Miss Juliet Vanddyke, sprak per telefoon met haar, ging naar haar huis, en toen ik haar zoëven opbelde, verklaarde zij, dat zij mylord volstrekt niet geschreven had, en ook niet met hem had getelefoneerd. Het briefpapier was gestolen, de hand van Miss Juliet was nagemaakt, de telefoondraad was natuurlijk afgetapt, er was iemand aan het toestel die op voortreffelijke wijze de stem van een jong meisje wist na te bootsen; misschien was het wel een meisje.

Henderson had met bleek gelaat naar deze korte uiteenzetting geluisterd, onmiddellijk had hij, als het ware instinctief, de ganse omvang van het gevaar ingezien, waarin zijn meester zich bevond.

Men neemt zoveel bedrieglijke maatregelen niet, als men niet iets heel ernstigs van plan is.

Er moest iets gebeurd zijn, waardoor de bandieten er achter waren gekomen, dat de zogenaamde Nederlandse zakenman niet was, voor wie hij zich uitgaf, maar iemand anders, een tegenstander, iemand die het er om te doen was, achter de geheimen van de Bende van het

Kwade Oog te komen en de identiteit van de aanvoerder.

Deze gedachten vlogen de reus wild door het hoofd, terwijl hij daar als uit steen gehouwen stond.

Maar eensklaps greep hij Charles Brand bij de arm, en zei:

— Wij moeten er dadelijk op uit, mijnheer Brand. Ik zou gek worden, als ik hier werkeloos moest blijven zitten. Laten wij allereerst naar het hotel gaan misschien kan men ons daar inlichtingen geven betreffende die vervloekte taxi.

— Je hebt gelijk, James, zei Brand. Ik ben mijn hoofd kwijt. Ik kan niet geregeld meer denken. Ik vertrouw mij aan jou toe. Het enige, waaraan ik gedacht heb, is Busto mee te nemen. Hij kent de reuk van de aanvoerder der bende, en hij kan ons misschien helpen.

Henderson stak een revolver en een scherp mes bij zich, wikkelde een lang, dun, maar stevig touw om zijn middel, liet ook een kleine handzaag in zijn wijde zak glijden, en ten slotte een ploertendoder, een geweldig wapen in zijn hand.

— Klaar, mijnheer Brand, zei hij schor van opwinding. Als ik een van die schurken in deze handen krijg... dan mag hij zijn testament wel maken, dat verzeker ik u.

De twee mannen verlieten het huis, riepen een taxi aan, en lieten zich weer naar het hotel brengen.

Nog wist niemand daar iets van de zonderlinge verdwijning van Mr. Van den Heuvel en Brand dacht er ook niet aan, dadelijk alles aan de grote klok te hangen, en aldus zijn vriend in gevaar te brengen.

Hij informeerde zo kalm het hem mogelijk was bij de portier naar de taxi, welke deze voor de logeergast had gehaald, maar de inlichtingen welke hij ontving, maakten hem niet veel wijzer.

De portier herinnerde zich ook het nummer van de auto niet.

Hij had de eerste de beste genomen, een auto die toevallig juist een klant scheen te hebben afgezet, en op een nieuw vrachtje wachtte.

De chauffeur had een dik, rood gezicht; dat was alles, wat de portier aan Charles Brand kon mededelen.

Teleurgesteld wendde Brand zich af, maar plotseling schoot hem iets te binnen.

Hij keek naar de hond om en slaakte een kreet.

Het dier was nergens meer te ontdekken, het leek alsof hij door de grond was gezonken.

HOOFDSTUK VII

WEDEROM DE STEM ACHTER HET SCHERM

Toen Raffles uit zijn bewusteloosheid bijkwam, bevond hij zich in een fraai gemeubeld vertrek, dat hem geheel en al vreemd was.

Hij wilde een beweging maken, maar dit was hem onmogelijk. De klappen, die hij op zijn hoofd had gekregen, hadden een paar builen veroorzaakt, die nu nog schrijnden. Bovendien was hij op een sofa vastgebonden, en wel zo vakkundig, dat hij direct het vruchteloze inzag, van elke poging om zichzelf te bevrijden.

Hij keek om zich heen, en plotseling viel zijn oog op een gemaskerd gelaat vlak tegenover de plek waar hij lag, achter een klein luikje.

Twee ogen staarden hem aan, maar nog had Raffles het gelaat niet goed gezien of het luikje klapte dicht en vertoonde nu een klein schilderij in vergulden lijst.

Nog geen minuut later werd de deur geopend, en er kwamen vier mannen binnen.

Zij waren alle vier van het hoofd tot de voeten in een zwart zijde kaftan gehuld, ter hoogte van de borst versierd met een groot, wijdgeopend oog geborduurd van zilverdraad, en omgeven door een driehoek van gouddraad.

Van het gezicht dezer mannen was niets te zien, want het hoofd was verborgen achter een spits toelopende zak. Eveneens van zwarte zijde, waarin twee gaten waren gesneden, om er door te kunnen zien.

Zwijgend traden deze mannen op de divan toe en begonnen de touwen los te maken, waarmede Raffles gebonden was.

Hij kon nu opstaan, maar voelde dat zijn armen nog stevig gebonden waren

Twee mannen grepen hem beet aan een arm, een derde ging voorop, terwijl een vierde de kleine stoet sloot.

Gedurende enige tijd liepen zij door een brede gang, en bleven toen staan voor een deur van zwart geverfd hout.

De voorste man klopte aan, de deur werd geopend, en het volgende ogenblik bevond Raffles zich in een grote zaal, waar nog een stuk of zes mannen bijeen waren, precies hetzelfde gekleed als de vier die hem waren komen halen.

Zij zaten op een rij achter een lange tafel, met een rood kleed bedekt.

Voor ieder hunner lag op de tafel een spitse dolk, gekruist met een fraai bewerkte revolver.

De mannen zaten zo onbeweeglijk, alsof zij uit steen gehouwen waren.

In de zaal bevond zich geen ander meubelstuk, dan deze tafel en de stoelen voor de tien mannen, die blijkbaar een soort veemgericht vormden.

Raffles had dit alles met een enkele blik in zich opgenomen en ook het zijden scherm, dat zich in een hoek van het vertrek bevond, zoals hij er reeds een gezien had in dat andere huis toen daar de negentien luitenants van de Bende van het Kwade Oog bijeen kwamen.

Zijn vier bewakers grepen hem vast en brachten hem tot op enige meters voor het scherm.

En bijna onmiddellijk klonk een hoge, vreemde stem achter het scherm, die zei:

— Gij zijt in de macht van de Bende van het Kwade Oog, wie gij ook zijn moogt.

— Dat heb ik begrepen, zei Raffles koeltjes. De tekeningen op die zwarte

nachtjaponnen spreken een duidelijke taal.

— Wij koesteren verdenking tegen u ging de hoge stem voort. Gij zijt Willem Van den Heuvel?

— Dat klopt, antwoordde Raffles onversaafd.

— Gij bezit een hond?

— Ja, een zeer verstandig dier, en ook moedig als weinigen.

— Zeg mij wat de reden is, dat die hond vanochtend woedend blaffend tegen een auto opsprong, welke in het Central-Park reed, en waarin zich zeven heren bevonden?

— Wel, mijnheer de onzichtbare, hij zal de lucht hebben geroken van iemand die hem niet aanstond.

De hoge stem had een valse klank gekregen, toen deze vervolgde:

— Brutaliteit is u niet vreemd. Zeg mij nu: Welke hulp wildet gij Miss Juliet Vandyke gaan bieden?

Op deze vraag was Raffles niet voorbereid, want wat kon een Amerikaans meisje wel voor hulp te vragen hebben aan een Nederlands zakenman, die haar vader pas enkele dagen kende, maar ineens schoot hem iets anders door het brein; hij had een grote flater begaan.

Miss Vandyke kon alleen aan Raffles om hulp vragen, en hoe had zij kunnen weten, dat Raffles en Van den Heuvel een en dezelfde persoon waren. Ik kan mij zelf wel een schop geven.

Terwijl deze gedachten door zijn hoofd gingen klonk de scherpe stem achter het scherm:

— Wilt ge mij antwoord geven?

— Ik weet niet, wat Miss Vandyke mij wenste te vragen, antwoordde Raffles bedaard. Ik ben een handelsvriend van haar vader, en het is niet zo verwonderlijk dat een jong meisje, dat geen moeder meer heeft, zich in deze of gene moeilijke kwestie tot een man van mijn leeftijd en ervaring wendt.

— Gij schijnt er hier woningen op na te houden? ging de onverbidde stem voort.

Even voer een schok van schrik door Raffles' leden.

Het was dus waar, hij was voortdurend bespioneerd.

Zijn stem had echter niets van haar vastheid verloren, toen hij rustig antwoordde:

— In het huis, dat gij bedoelt, woont een vertrouwd dienaar van mij, een man die mij reeds jaren dient, en die ik bijna als een vriend beschouw. Maar mag ik weten, met welk recht gij mij dit alles vraagt, en waarom men mij hierheen heeft gebracht? Wat betekent eigenlijk deze gehele comedie? Waarom die gemaskerde heren?

— Het verwondert mij een beetje dat gij met deze vraag niet begonnen zijt, klonk de stem achter het scherm sarcastisch. Mij dunkt dat Mr. Willem Van den Heuvel dat wel gedaan zou hebben. Ik maak hieruit de gevolgtrekking, dat gij niet zijt, waarvoor gij u uitgeeft. Blijft gij volhouden, dat gij zo heet en dat gij Nederlander zijt?

— Absoluut.

— Nu gij zult zien dat gij niet met onredelijke lieden te doen hebt. Gij blijft vannacht hier, en morgen krijgt gij gelegenheid om de bewijzen bijeen te brengen, dat gij werkelijk die man zijt en niet iemand anders. Als gij begrijpt wat ik bedoel?

— Ik begrijp er geen snars van, antwoordde Raffles bedaard.

Van achter het scherm klonk een hatelijk lachje.

— O, neen? Nu, dan zal ik u met een paar woorden op de hoogte brengen. Gij moet namelijk weten, dat de bende van het Kwade Oog een hoogst gevaarlijke tegenstander heeft, John Raffles geheten. Verder moet gij weten dat die John Raffles geen vijf minuten meer zou leven, wanneer wij er in slaagden hem in handen te krijgen, want hij heeft ons reeds ontzaglijk veel na-deel berokkend. Misschien ziet gij nu wel in, in welke toestand gij u bevindt?

— Ik zie het niet in, maar moet doen wat gij nodig oordeelt, ik hoop voor u dat gij er geen spijt van zult hebben. Want gij zult wel begrijpen dat ik het hier niet bij laat, maar dat ik mij bij het Nederlands Consulaat zal beklagen over de behandeling, die gij mij doet ondergaan.

Weer klonk het hatelijke lachje, en

toen zei de hoge stem:

— Om dat protest te kunnen indienen moet gij weten waar gij zijt. Gij waart bewusteloos toen gij hier kwaamt, en als wij u, vooropgesteld, dat gij werkelijk zijt, voor wie gij u uitgeeft, vrijlaten, dan zullen wij wel zorgen, dat gij het nog niet weet. Ziet gij ons soms voor kinderen aan?

— Ik zie jullie aan voor een groep schurken, en anders niet, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Genoeg gepraat, klonk de stem van achter het scherm. Gij zult vier en twintig uren krijgen, om hier de nodige brieven te schrijven, welke wij u zullen dicteren en die aan de Kamer van Koophandel en andere officiële instanties in Nederland gericht zijn. Wij zullen ze overseinen, met het verzoek om telegrafisch antwoord en van dat antwoord zal uw lot afhangen. Brengt hem nu weg naar de gewone cel voor de gevangenen, plaats een paar posten voor de deur, want als ik het bij het goede eind heb, is hij een gevaarlijk sinjeur en geef hem wat te eten.

Er liet zich achter het scherm een schurend geluid horen als van ijzer over ijzer, toen klonk het geluid alsof er een luik of een deur dicht werd gedaan, en toen was alles stil.

Raffles werd de kamer uitgebracht, en naar een lift gebracht, de vier mannen namen bij hem plaats in de liftkooi, een hunner drukte op een knop en de lift ging omhoog.

Raffles telde niet minder dan zes verdiepingen, toen men hem dwong uit te stappen en men hem door een paar hol klinkende gangen bracht, naar een vertrek, dat met een stalen deur kon worden afgesloten.

Men nam Raffles zijn revolver af benevens zijn zakmes, waarna men hem alleen liet.

Maar aldra hoorde Raffles dat hij niet alleen was, want voor de deur klonken de regelmatige stappen van een paar bewakers.

Het vertrek, waar hij zich bevond, werd vrij helder verlicht door een matglazen lantaarn, aan de zoldering.

Er was slechts een venster, en toen

Raffles het opende zag hij een rij ijzeren tralies, ongeveer een tien centimeter van elkander geplaatst.

Verder stond er een houten ledikant, een kleine tafel, een stoel en een wastafel.

Toen Raffles een blik uit het venster wierp, zag hij niets anders dan het bovineinde van de stalen mast van een telefoonpaal.

Zijn armen begonnen hem nu pijn te doen, want de touwen knelden, en sneden in het vlees.

Raffles zou niet zijn, wie hij was, als hij niet onmiddellijk omgekeken had naar een middel om zich van die knelende banden te ontdoen.

Maar hij begreep dat het niet aan te raden was, daar nu reeds mee te beginnen, omdat men hem wel dadelijk wat eten zou brengen.

Hij had zich niet bedrogen, want nauwelijks een kwartier later ging de deur weer open, en een der cipiers trad binnen met een blad in de hand, waarop een paar schalen, een bord, een glas, een lepel en vork.

— Zoudt ge mijn armen niet wat losser willen maken? vroeg Raffles sarcastisch. Want zo kan ik niet eten.

De cipier verwaardigde zich niet hierop te antwoorden, haalde zwijgend de schouders op, en bleef wachten, waaruit Raffles begreep, dat hij bevel had gekregen om hem onder het eten niet alleen te laten. Raffles zette zich voor de tafel en daar slechts zijn bovenarmen gebonden waren met touwen, die achter zijn rug liepen, slaagde hij er met veel moeite in het eten naar zijn mond te brengen.

Toen hij zijn honger gestild had nam de cipier alles weer mee, en sloot de deur achter zich dicht.

— Het smaakte mij best; zij hebben een goede kok, mompelde Raffles. En nu zullen wij met een behoorlijk gevulde maag eens kijken, of wij iets kunnen vinden, dat met wat geduld als mes of schaar zal kunnen dienen.

Hij liet zijn ogen opnieuw door de cel gaan, tot zij eindelijk gevestigd bleven op het drinkglas, dat op de wastafel stond.

Het eerste wat Raffles deed, was een aanval van hoest te krijgen, en onder die hevige hoestbui liet hij het glas van geringe hoogte op de vloer vallen, om het geluid van brekend glas te overstemmen.

Hij klemde nu een scherf van de dikke bodem tussen de twee helften van het tot op een kier gesloten raam, drukte er de touwen tegen begon nu met eindeloos geduld zijn rug heen en weer te bewegen.

Aanhoudend schoot de scherf los, maar telkens klemde Raffles het stuk glas weer vast, en na een uur van eindeloos geduld, werden zijn pogingen beloond, het touw rafelde, en scheurde.

Met een laatste krachtsinspanning bevrijdde Raffles er zich van, en met een zucht van welbehagen rekte hij zijn armen uit, en mompelde:

— Zie zo, dat is de helft van het werk.

HOOFDSTUK VIII

DE TELEFOONPAAL

Ofschoon Raffles zich nu van de touwen had bevrijd, zag hij wel in, dat het hem weinig verder zou brengen, als hij niets had om de dikke ijzeren tralies te verbreken, want over de reuzenkracht van Henderson beschikte hij niet.

Hij ging op het bed zitten en dacht na.

— Die stem... Waar kan ik die stem toch meer gehoord hebben? Waar? Wanneer?

Hij zat hierover nog steeds te peuzen, toen een eigenaardig geluid dat van buiten moest komen, zijn aandacht trok.

Hij stond op, ging naar het raam, opende het, en zag de kop van zijn trouwe Busto, die blijkbaar van de dakgoot af, naar binnen in zijn cel gluurde.

Dadelijk klom Raffles op een stoel, greep de hond in zijn nekvel en trok hem zonder veel moeite door de tralies naar binnen.

Raffles hield zich niet bezig met de vraag, hoe het dier op het dak was gekomen, maar haalde dadelijk zijn agenda te voorschijn, scheurde er een blaadje papier uit, krabbelde er snel enige woorden op, vouwde het tot een dunne reep, en bond dat aan de ring van de halsband van de hond.

Toen zag hij pas, dat de bek van het dier bebloed was, en dat hij enige beetwonden vertoonde.

— Hij moet met een andere hond gevochten hebben, misschien wel met de hond van de Moloch, mompelde Raffles. Busto zal hem wel klein gekregen hebben.

Hij nam de hond weer op, tilde hem door de tralies omhoog, tot hij met zijn voorpoten de dakgoot kon bereiken, zag

de hond zich niet zonder moeite naar boven werken, en verdwijnen...

* * *

Brand had intussen niet stil gezeten, toen hij Busto miste, want hij begreep, dat alleen de hond hem op een spoor had kunnen brengen.

Nu zou hij om een politiehond moeten telefoneren, en dat dier de lucht van een kledingstuk van Raffles geven, maar wie kon zeggen hoe lang dit alles zou duren.

Toch bleef hem niets anders over, want het zou gelijk staan met het zoeken, naar een speld in een hooiberg, als hij zonder enige houvast wilde trachten Raffles in New York terug te vinden.

Maar alvorens de politie er bij te betrekken, hetwelk tot moeilijkheden zou kunnen leiden, besloot hij eerst te proberen op een andere wijze een hond te bemachtigen.

Na hier en daar navraag te hebben gedaan, onder het personeel van het hotel, bleek reeds de vierde man tot wie hij zich wendde, een Italiaanse kok, een goed afgerichte hond te bezitten, met een scherp reukorgaan, die bereid was, het dier tegen een goede beloning in bruikleen af te staan.

De man vertrok om het dier te halen en bleef bijna drie kwartier weg, terwijl Brand en Henderson ongeduldig zaten te wachten.

Eindelijk keerde de kok terug met een dobberman-pincher. Brand gaf de hond lucht van een kledingstuk, de hond draaide enige tijd in het rond en liep toen snuffelend, zijn baas voorttrekkend

de straat af.

Maar nauwelijks waren zij ongeveer vijftig meters van het hotel verwijderd of James slaakte een kreet van blijdschap.

Daar kwam Busto aanrennen, hijgend en bebloed.

Het dier sprong tegen Brand op, blafvend en kwispelstaartend, rende toen weer weg, kwam weer terug, juist alsof hij de jongeman wilde uitnodigen hem te volgen.

Eensklaps ontdekte Brand iets wits aan de halsband van de hond, en het volgende ogenblik had hij het briefje losgemaakt en met aandacht gelezen.

Het bevatte slechts deze woorden:

«Ik zit opgesloten in een cel op de zesde verdieping van een huis. Waar dat huis staat, weet ik niet, maar juist tegenover de kamer, waar ik zit, staat een telefoonmast; misschien kan Henderson daar wel iets van maken. Ik zal mijn zakdoek aan de tralies voor het raam binden en mijn zaklantaarn op de vensterbank leggen. Voorzichtigheid is geboden.

R.»

Brand stelde de kok schadeloos met enige dollarbiljetten en zond hem met zijn hond weg, want nu zou Busto het verder wel alléén afkunnen.

Zo snel zij konden gingen de beide mannen de hond achterna, die de weg zeker wel tienmaal aflegde, want hij holde voortdurend heen en weer en scheen hen telkens tot grotere spoed aan te manen.

Eindelijk, na bijna een uur bereikten Brand en Henderson een stadgedeelte, waar nog slechts weinig huizen stonden.

De hond liep regelrecht naar een pas gebouwd huis, dat tussen twee andere, welke nog in aanbouw waren in stond.

Het bleek aldra hoe de hond er in geslaagd was binnen te komen, want voor aan het huis was een klein keldergat, waardoor het dier naar binnen was gekropen.

Busto was toen waarschijnlijk tot aan het dak de trap opgerend, en had al gauw het getraliede raam gevonden, waarachter zijn baas opgesloten was.

Ofschoon het om en in het huis donker was, begrepen de twee mannen

direct, dat daarbinnen mensen waren, en dat het niet raadzaam zou zijn een poging te doen om door de voordeur naar binnen te dringen, die misschien in verbinding zou staan met een alarm-inrichting.

— Wij moeten naar de achterzijde, James, zei Brand zacht. Daar zal de bewuste kamer van mylord wel op uitkijken.

Zij liepen voorbij het in aanbouw zijnde huis, sloegen een hoek om, toen nog een, en bereikten aldus het nog onbebouwde terrein, waar de bewuste telefoonpaal stond.

— Naar die paal, James, zei Brand.

De stalen telefoonmast, die daar blijkbaar pas was neergezet, en waaraan zelfs nog geen draden waren bevestigd stond op ongeveer vijftien meter afstand van het huis.

Het gevaarte was zo hoog, dat de top nog even boven het dak uitstak.

Na de hond te hebben beduid aan de voet van de mast de wacht te houden, klauterden Henderson en Brand als apen naar boven, en werkten zich door de zogenaamde werkkooi boven aan de top.

Bijna was hun een kreet van verrassing ontsnapt, want daar, vlak tegenover hen, zagen zij het licht van de zaklantaarn, de zakdoek, en de schaduw van een menselijke gedaante achter de tralies.

Henderson aarzelde geen ogenblik, maar wikkelde het touw van zijn lichaam los, dat aan het einde van een haak voorzien was, rolde het in brede lussen weer op, en zette zich schrap, terwijl hij de afstand nauwkeurig mat.

Hij was het lasso-werpen niet verleerd, zwaaide het touw enige malen boven zijn hoofd, de haak gierde door de lucht, miste echter het doel, zodat de stalen haak tegen de mast botste.

Enige tijd bleven de twee mannen onbeweeglijk stil, elk ogenblik verwachgend, dat het geluid van de haak tegen de mast de bandieten daarbinnen zou hebben gewekt.

Maar gelukkig bleef alles stil en de wind, die was komen opsteken, scheen het te hebben overstemd.

Henderson palmde het touw in, rolde

het opnieuw op, en maakte zich gereed, zijn poging te herhalen.

En ditmaal lukte het.

De haak suisde door de lucht, en bleef achter een der tralies vastzitten.

Dadelijk trok Henderson het touw strak en bevestigde het stevig aan een der spijlen van de werkkooi.

Zonder te aarzelen, klom hij over de rand, greep het touw met beide handen en palmde zich hand over hand naar het getraliede venster, terwijl Brand met bonzend hart toekeek.

Hij zag hoe de reus boven de afgrond zweefde, en toen veilig de vensterbank bereikte, hoe hij daarop ging zitten en met ongelooflijke kracht, twee der tralies uiteen boog, totdat zij uit de stenen gerukt werden, als waren het rietjes.

Henderson scheen enige woorden met zijn meester te wisselen en wenkte daarop naar buiten.

Brand begreep de wenk, klom over de rand, en waagde nu op zijn beurt de gevaarlijke overtocht, terwijl zijn lichaam door de wind heen en weer werd gezwaaid.

Hij kroop door de opening, welke Henderson tussen de tralies had gemaakt en het volgende ogenblik kon hij Raffles de hand drukken.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij die van Brand en fluisterde:

— Ik wil zien, wat er in dit huis gebeurt; de twee bewakers voor de deur schijnen te slapen, maar zij zijn er nog. James, ga jij achter de deur staan en sla toe, zodra zij zich vertonen.

Nu begon Raffles hevig te kreunen

en te kermen, als iemand die hevige pijn lijdt, en even later klonk de fluisterende stem van een cipier in de gang, die zei:

— Wat scheelt je? Houd je bek.

— O, ik sterf, kreunde Raffles.

Even daarna werd de stalen deur geopend.

Maar niet zodra waren de twee bewakers binnen of Henderson sprong te voorschijn, greep de twee mannen in hun kraag, en kwakten hen met de hoofden tegen elkaar, zodat zij zonder geluid te geven, ineenzakten.

Het drietal verloor geen moment, sprong de trappen af bij het licht van de zaklantaarn, en met de revolver in de vuist, vond men al gauw het vertrek, waar Raffles het gesprek met de Moloeh gevoerd had.

Het was ledig.

De tocht werd voortgezet, ditmaal met de grootste behoedzaamheid, tot de drie mannen de kelder bereikten.

Daar vonden zij het lijk van een hond, waardoor het bloed aan de muil van Busto verklaard was.

Maar geen enkele bewoner, geen spoor van leven, geen geluid.

— Kom, jongens, wij zoeken niet langer, zei Raffles kortaf. Het is duidelijk, dat die twee bewakers boven voor de deur de enige waren die hier nog in huis vertoefden. De anderen komen waarschijnlijk pas morgen terug. Door jullie toedoen ben ik bevrijd, en nu zal mijn enig doel zijn, de man te vinden, met de stem, achter het scherm, die mij zo bekend voorkwam.

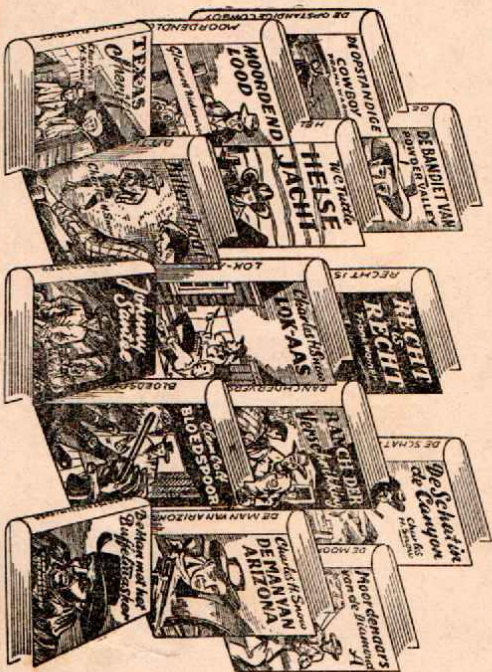

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

EEN BLOEDIG DUEL

Nieuwe WILD-WEST serie voor de helft van de prijs !!

18 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer
met f 5,- per maand

1. Recht is Recht
2. De Opstandige Cowboy
3. Moordenaars van de Diamond-A
4. De Bandiet van de Powder Valley
5. Johnny Santee door Arthur MacLean
6. Helse jacht door W. C. Tuttle
7. Bloedspoor door Clem Cobb
8. Ranch der Verschrikking
9. De Man met het Buffelmasker
10. Moordend Lood
11. De Schat in de Canyon
12. De Man van Arizona
13. Lokas
14. Texas Sheriff
15. Bittere Haat

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst - zonder enige verhoging - betaalbaar met f 5,- of meer per maand. Na ontvangst van nevenstaande bon worden de gehele serie direct aan u toegezonden.

LEIDSGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de
15 Wild-West boeken. Serie 12

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reimbourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM:
ADRES:
L. I.

